

Prologue

ใครเคยนอนกับกั๋งบ้าง?

[กระทู้หนึ่งในกรุ๊ป Facebook เฟรชชีรหัสนัศ 61 มหาวิทยาลัยXXX]

ตั้งโดย DewsX

เนื้อหา :

เรื่องฮอตวันนี้ กั๋งเซนต์เจมส์ฯ คนดัง สอบติดสินก้ารอบสอง
ผมเลยจะมาขอลถามตรงๆ นะ...ใครเคยนอนกับกั๋งบ้างครับ
(ยังไม่มีใครลากั๋งเข้ามาในกรุ๊ปนี้ซะปะวะ)

เม้นท์แรก

เคยครับ

เม้นท์สิบแปด

ทำไมจะไม่เคย กั๋งคนดัง กั๋งของผมมมมม...

เม้นท์ที่ห้าสิบ

บอกได้แค่ว่าตัวนุ่ม+หอมมากครับ เล่นซะเหนียวเลย

DewsX

โห!...ทำไมเยอะขนาดนี้เนี่ย คนดังทั้งนั้นเลย...

คนธรรมดาอย่างผมหมดสิทธิ์ อุตส่าห์คาดหวัง!

เม้นท์ที่แปดสิบ

ผมยังไม่เคย แต่ก็เล็งไว้นานแล้วเหมือนกันว่าจะจับขี้ข้าสักที
...มาเรียนที่เดียวกันแบบนี้คงได้เจอกันหน่อยละสาตดตดตด หึ ๆ
แต่เค้าจะสนใจผมมั๊ยน้อ อยู่คณะที่รุ่นพี่เสี้ยมให้หยิ่งขนาด
นั้น

เม้นท์ที่ร้อยสอง

เปิดเทอมผมจะไปตักที่หน้าหอ จำคำผมไว้ ผมจะมาเม้นท์ว่า
'บรรลุลแล้วไวยยยยย' ในนี้บ้าง!

- ใ้หนุ่มบัญชี

เม้นท์ที่สามร้อย

อย่ายุ่ง ของกู

อ่านต่ออีก 250 คอมเม้นท์...

“เฮ้ยคุณ!!!???” เสียงแสบแก้วหูทะลุเข้าโสตประสาท
อย่างไม่เกรงใจว่าอนาคตผมจะหุบดับ ทำไมคณะนี้มันต้องมีโชตัสด้วย

วะเนี่ย เดี่ยวจะบอกแม่ให้แจ้งตำรวจซะให้ชัด

ผมนั่งก้มหน้าซ่อนความหล่ออยู่นอกแถว เป็นคนเดียวที่โดดเด่นท่ามกลางเพื่อน ๆ ซึ่งนั่งกันเรียบริ้วเรียงหน้ากระดานในท่าเข้าระเบียบ ส่วนคนที่มุงผมอยู่อีกข้างก็คือบรรดาพี่ปีสองสุดโหดที่ดูแม่งอย่างกับหมา ดูแบบไม่บันยะบันยัง! ดูเหมือนจะให้ผมน้ำลายฟูมปากซักตายอยู่ตรงนี้!

อะไรกันวะ แต่ไม่มีท่าแนะนำตัวแค่นี้เองทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ ก็คนอื่น ๆ ส่วนมากมันติตรอบแรกโดนเรียกมารับน้องก่อนมันก็ต้องพร้อมแล้วปะ

เอ๋ม...แต่แก้ตัวไปก็ใช่เรื่อง จะบอกว่าไอ้พวกที่ติตรอบสองแบบเดียวกับผมอีกสิบกว่าคนก็ไม่ว่าเค้าความคิดสร้างสรรค์มาจากไหน ผ่านเข้ารอบเข้าไปนั่งในแถวแล้วเรียบริ้ว กลายเป็นว่าเหลือแค่ผมคนเดียวที่ยังเป็นแกะดำเต๋อเต๋ออยู่แบบนี้ ไร้อุ้ยยยยย!

“ไอ้สัสกั๋ง! มึงอย่านั่ง!” คนที่ส่งเสียงกระซิบมูบมิบในปากจงดังออกมานอกแถวคนนี้ชื่ออู๋ มันเป็นเพื่อนสนิทของผมเอง เด็กชายวัยรุ่นหน้าตาดีแต่โคตรลุยกคนนี้เคยอยู่โรงเรียนเดียวกับผมตอนมัธยมปลาย และที่สำคัญมันเป็นคนแนะนำให้ผมเข้ามาสอบที่นี่ด้วย หลังจากไปสอบที่อื่นแล้วปีวจนจิตตก ต้องขอขอบคุณมันเหมือนกันนะที่ตีวเข้มผมจนได้มานั่งอยู่ตรงนี้และไม่เป็นบ้าไปซะก่อน

“เฮ้ยไอ้ประธานรุ่น!” นั่นไง มึงโดนแล้วสัสอู๋!

พี่ว้ากหน้าหล่อผู้มีเครางาม (แต่ดูเซี่ย ๆ แง้!) กระแทกเท้าเข้ามายืนตรงหน้าไอ้เพื่อนรัก ผมนี่ก้มหน้านับฟุ้งที่พื้นเลยครับ กลัวจะ

“ทำไม!? อยากช่วยเพื่อนหรือ อยากโชว์สกิลผู้นำหรือ!”

“...”

“เฮ้อ!!! ผมถามให้ตอบ!” พี่เคราแพะก้มลงตะโกนใส่ไอ้อู๋ จน

อีกฝ่ายสะดุ้งโหยง ไม่ใช่แค่มันนะ ผมเนี่ยก็สะดุ้งงง ตกใจไวยยย!
ตะโกน'ไรนักหนาอ่าเพ!

“เปล่าครับ!” ให้อู้งงยหน้า ตามองตรงแทบไม่กะพริบ

“คุณจะนั่งเก้าอี้ลมเองหรือจะให้เพื่อนคุณนั่ง” พี่ว่าคนเดิม
ขึ้นมาตรงนี้ ห่างกับหัวผมแค่นิดเดียว จนต้องถอนหายใจ

ฟู้วว บ้าเอ๊ย! เล่นเอาเสียววาบ

“ผมขอนั่งเองครับ” ให้อู้อู้อู...มึงนี่ก็มีจิตวิญญาณประธานรุ่น
จริง ๆ

“เชิญ!”

เพื่อนรักแหล่ผมแบบแบบนิ่ง ก่อนจะถูกขึ้นทำท่าที่ว่า

‘เก้าอี้ลม’ เป็นการทำโทษแบบหนึ่ง มันคือการนั่งยอง ๆ แล้ว
เหยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหน้า คล้าย ๆ กับการนั่งมอเตอร์ไซด์
นั่นแหละครับ แต่แค่คุณต้องจินตนาการเอาเอง ผมโคตรเกลียด
ท่านี้เลย ชวนให้เมื่อยชิบเป๋ง!

“ยังไงคุณกั๋ง จะเอาแต่มองเพื่อนเหรออ”

ไถยยยย! อย่ากดดันกันเซ่! ขอคิดก่อน

“ใจเย็น ๆ นะคะน้องกั๋ง ค่อย ๆ คิดนะ” พี่หน้าสวยคนหนึ่ง
แทรกตัวผ่านกลุ่มพี่วักเข้ามานั่งยอง ๆ ตรงหน้า เธอคือพี่สันใจดีที่
ผมปลื้มใจทุกครั้งเมื่อเห็นหน้า ฮือออ นางฟ้าของเค้า

“ผมคิดไม่ออกอะพี่” ผมกระซิบตอบ

“ลองคิดว่าอะไรจะแสดงตัวตนของกั๋ง แล้วก็ลองปรับใช้ดูนะ”

“ผมกลัวโดนด่าอะ”

“อย่ากลัว ออกไปก่อน ผิดถูกอย่างน้อยก็ได้ทำนะ ถ้าไม่ดี
ยังไงพวกมันก็ต้องปรับแก้ให้อยู่แล้ว ให้อู้อู้อูนี้มันมีเหตุผลมากพอ”

หุยยย! นี่ถ้าคนอื่นพูดจะไม่เชื่ออะเนี่ย แต่พอพี่อาหมวย

สุดสวายนี่พูดแล้วเหมือนบัญชาจากสวรรค์ยังไงก็ไม่รู้แฮะ

“กระซิบอะไรครับพี่สัน ไปนั่งเก้าอี้ลัม!!!”

เฮ้ยยย! อย่าทำกับพี่ใจดีของผมอย่างนี้เดะ เขามาช่วยผมนะ
ไว้ยยย

“ขออนุญาตช่วยพี่ครับ!” เพื่อน ๆ ผู้ชายในแถวยกมือกันทุกคน มันคือวิธีอาสาเวลามีผู้หญิงถูกทำโทษ และตอนนี้ วิธีแมน ๆ ของพวกมันกำลังกดดันผมแบบสุด ๆ

“เชิญ!เชิญทุกคน!!!” พี่วักเครางามจ้องมาที่ผมอีกครั้ง “คุณ
จะนั่งคิดจนกว่าเพื่อนจะหมดแรงก็ได้นะ”

ไอ้ยยย! กดดันกันเข้าปายยย...

เอวอะ เอวเหอะ...สิ่งที่เป็นผมใช้มัย ก็ด้ายยยยย! ผมจะลอง
ดู!!!

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!” ผมยกมือข้างขวาขึ้น แขนแนบ
หูตามระเบียบการรับน้อง

“เชิญ!”

ฮือออใจเต้นแรงจนจะหลุดออกมาแต่ดันที่พื้นแล้วเนี่ย
ผมลุกขึ้นเดินไปยืนหน้าแถว หันมาทางเพื่อน ๆ ผู้หญิงที่นั่ง
อยู่ รวมถึงผู้ชายที่นั่งเก้าอี้ลัมอยู่ด้านหลังด้วย

พวกมึงอย่ามองแบบนี้สิวะ ถูกกดดันนนนน...

“เอาไง พร้อมมัย!”

“พร้อมครับพี่”

“เชิญ!”

เอาละนะ...

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่น กุ้ง...”

ผมเห็นทุกสายตากำลังจับจ้องมาทางนี้

“อ้อเออเออเออเอี้ยยย! จะเล่าไปถึงสถาบันครึ่งม.ปลาย ได้เล่าเรียนศิลปะจีนถึงสามสมัย (มีลูกคอก) จบจากโรงเรียน...”

“เดี๋ยว ๆ” พี่ว่าคนเดิมเดินเข้ามาใกล้ “ทำอะไรของคุณวะเนี่ย!”

“แนะนำตัวไงครับ...” ผมอธิบาย มือไม้ยังคงค้างอยู่ในท่าตั้งวงอยู่เลย

“แล้วมันเป็นคุณตรงไหน...”

“พะ...พ่อผมชอบกึ่งสุทธิราช ที่เป็นลิเกอะครับ แล้วพี่สันเขาบอกว่าให้ลองพรีเซ็นต์ความเป็นตัวเองก็เลย...” ผมมองไปทางพี่ผู้หญิงคนที่เข้ามาช่วย แต่ตอนนี้ทำหน้าที่เสียเหมือนเจ๊ผี อ้าวเจ๊ไม่เวิร์กหรือ

“แล้วคุณชอบมัยที่ทำแบบนี้”

“ก็อ้าย ๆ นิดหน่อยครับ แต่ผมว่าเทดี” ผมพยักหน้า

“เอาดี ๆ ให้โอกาสคิด”

“ขอเอื้อนมากกว่านี้ก็ได้อรับ”

จังหวะนั้นเหมือนเวลาหยุดหมุน ทุกคนมองหน้ากัน เพื่อนผู้หญิงในแถวพยายามกลั้นขำ ส่วนพวกผู้ชายบางคนที่อยู่ข้างหลังตัวสั่นกันหมดแล้วแบบห้ามใจไม่อยู่

มีอะไรตลกกันวะ พี่กึ่งเค้าเป็นตำนานลิเกไทยเลยนะโว้ย!

“ก้มหน้าหลับตา!” พี่คนเดิมสั่งดั่งลั่น และปีหนึ่งทุกคนก็ทำอย่างว่าง่าย คำสั่งนี้เป็นอันรู้กันว่าพวกพี่มีอะไรที่ต้องประชุมกันแน่ ๆ โชคดีที่ผมยืนอยู่นอกแถวแบบนี้เลยได้ยินเสียงกระซิบกระซาบชัดเจน

“ไอ้สัส!” เสียงนั้นแปลกไปไม่มีฟอร์มดูจนผมไม่แน่ใจว่าเป็นพี่คนไหนกันแน่ “น้องเทคมีงแม่งเอ้อเปลววะ เหมือนมีงตอนรับน้อง

เลยอะ”

“สัสเอ๊ยพวกมึง กูงอะ คือกูต้องรู้สึกยังงៃวะ ขำก็ขำ จะว่าน่ารักก็เอน่ารัก”

“ว้าวว! พี่เทคของผมเป็นผู้ชายเหอเนี่ยยย! เอ...แต่เสียงไม่คุ่นเลยแฮะ เดายากจัง

“เออ ตอนที่มันบอกว่าเทตีแม่งโคตรจริงจิงอะ ตล๊กกก!”

“ชัวร์ อย่าเสียงดัง!” น้ำเสียงนี้กำลังกลั่นขำเต็มที่ “เอาไงมึง ให้น้องเทคผ่านไปนะ”

“ผ่านก็เหี้ยแล้ว สงสารน้อง เดี่ยวคณะอื่นขำ หรือมึงอยากให้น้องเทคมึงดังขึ้นไปอีก”

“เอาไง คิดใหม่มัยละ” อันนี้เสียงพี่ผู้หญิงใจดี ผมจำได้ ที่เมื่อก่อนหน้าเห็นผีนั่นแหละ

“เออ ให้พวกพี่สันช่วยคิดให้น้องหน่อย”

“กูว่าให้มันลองทำอีกที ถ้าไม่เวิร์กก็ค่อยคิดให้มัน”

การประชุมเพลิงจบลงพร้อมกับเสียงไฟเท้าของรุ่นพี่ที่แตกฮือ คล้ายกับว่าซุ่มนุ่มเสร็จแล้ว

โห...ได้ยินแบบนี้ก็รู้หมดดีว่าพี่เทคผมอยู่แถวนี้ อยากรู้อะจิงเลยอะ ผมชอบนะ เขาซื้อขนมมาให้ผมบ่อยดี อร่อย ๆ ทั้งนั้นนนน แต่ทำไมเวลาเขียนจดหมายต้องแอบว่าเป็นผู้หญิงด้วย โด้ว! โป๊ะแตกแล้วเฮียยย

“ลืมตาได้!” กลับมาวางฟอร์มว้ากกันอีกละ “ใช้อะไรคิดครับ คุณกั้ง!”

ทำไมพี่ ๆ เขาทำหน้าที่ซีเรียสจัง ไม่มีร่องรอยการแอบขำเมื่อไหร่เลย แหมम्म...ไม่ต้องดูกันก็ได้ คุยกันดี ๆ เซ! รักษาอิมเมจจิง

“เอาไง! จะให้โอกาสทำอีกที โอเคมัย!”

“ครับ...” ทำยังกะผมเลือกได้ที่ไหนกันแล้ว
“เร็ว คิดตรงนี้แหละไม่ต้องเข้าไปนั่งมันแล้ว”

“เฮ้อ...”

“เฮ้ออะไร”

“เฮ้อแบบ...โอ้ยยย! มันคือการอุทานนะครับ คือว่าถ้าผมยืนตรงนี้ก็กลัวคิดไม่ออก”

แล้วพีว้ากคนนั้นก็เดินเข้ามายืนกอดอกประจันหน้าจ้องผมเต็มที อะหือออ หน้าตาดีเหมือนกันนะครับ ถึงจะเคราเยอะดูเซอร์ไปหน่อยก็เหอะ

“จะมองกูหรือจะคิดซะ!”

“มันกอดันทั้งสองทางเลยอะพี...”

“เร็ว!”

“ก็ได้ ๆ คร้าบบบ...” ไม่เห็นต้องตะโกนเลยนี่

ผมสูดหายใจรวบรวมความกล้าอีกรอบ ถ้านั้นก็ต้องใช้ไม้ตายแล้วสินะ หี! คราวนี้ถ้าไม่ผ่านให้มันรู้ไป

ไอ้ผู้ที่กำลังนั่งเก้าอี้ลมจนเหงื่อซกทำปากขมูบขมิบให้กำลังใจผมเต็มที โอเค...คราวนี้มึงไม่ผิดหวังแน่เพื่อนรัก

“ผมพร้อมแล้วครับ”

“เฮ้ย!” พีว้ากสุดโหดถอยออกไป ผมกลับมาประจันหน้ากับทุกคนอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้พวกเขาทำหน้าที่ลุ่นกันหนักกว่าเดิมอีก

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่นกุ่ม...”

“...”

ผมตั้งการ์ดขึ้นมาในท่ากึ่งนัมสไตล์ เตรียมทำท่าแบ้วเต็มที

“น้องกุ่มน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ววรววว (ทำเป็นจิ้มแก้ม) จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์...ยอม! ยอมเป็นข้าวมั่นโก! (ทำท่าไถ่ขัน

กะต๋าก กะต๋าก) อยู่เออการแสดงและกำกับการแสดง”

ผมแอบเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของพี่วักหน้าโหดคราพะ คนนั้นอยู่แป็บนึง แต่เมื่อผมจ้องไปเขากลับป็นหน้าโหดชะดื้อ ๆ มันเลยเดาไม่ได้ว่าพี่เขาโอเคหรือเปล่า

“พวกพี่ว่าไง” หัวหน้าวักหันไปถามรุ่นพี่คนอื่น ๆ

ทุกคนพยักหน้าหงิก ๆ พวกพี่เจตียงคนแอบมึรอยยิ้มด้วย เฮ้ย! มีหวัง แปลว่ามีสิทธิ์ผ่านใช่ปะ

“เออ กี้ดี” พี่เวรางมพยักหน้าส่ง ๆ แหมम्म...ชอบก็บอกมา เถอะพี่แพะภูเขา

“ครับ...”

“แต่ผมจะถามความเห็นคนอื่นหน่อย คุณเดินตามผมมานี้...”

ผมขมวดคิ้วทำหน้างงใส่ แต่ก็เดินตามเขาไปแต่โดยดี พี่วัก ลุดเซอร์คนนี้พาผมไปยังลานคณะวิทยาศาสตร์ที่อยู่ใกล้ ๆ กัน ตรง นั้นมีพีบีทีกำลังทำกิจกรรมสร้างสรรคี่ให้ห้อง ๆ เต็มรอบกลองอย่าง เอาเป็นเอาตาย เห็นแล้วอิจจาจนอยากจะเข้าไปกลางวงแล้วจัดสัก สามสี่สตีป เห็นมะ เขาไม่เห็นต้องดูใส่กันก็ยงรักกันเลยนี้ ไร!

“ไอ้แก่ง!” พี่วักตะโกนเรียกผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งกำลังหันหลัง เ้าแอมองดูห้อง ๆ คณะตัวเองเต้นอยู่

“ว่าไงมึง” เสียงไม่เท่าไร...พอหันมาเท่านั้นแหละผมนี่แทบ สติ้นเลย คนอะไรมันจะหน้าตาดีขนาดนี้อะ!!!

แงง จาอาวว จาอาวววว

“มึงดูห้องกูแนะนำตัวหน่อย”

พี่วิทยาคนนั้นปรายตามองผมซ้ำ ๆ พร้อมกับรอยยิ้ม “จะให้ ดูทำไม น้องเขาดังอยู่แล้วนี่”

อึ้ยยยยย! เนินนนน รู้จักกันด้วยเหรออออออ

เอ๊ะ!...ที่ว่าดัง เขาหมายถึงดังในด้านไหนหว่า

“กฎหมายถึงท่าแนะนำตัว”

“อ้อ เอาดี” พี่สุดหล่อหน้าใสคนนั้นหันไปหยุดน้อง ๆ ที่กำลังเดินอย่างบ้าคลั่ง “ปีหนึ่งพักก่อน มาดูสินกำแนะนำตัวกันเร็ว”

พอได้ยินคำว่าสินกำทุกคนก็ให้ความสนใจทันที พวกเขามองมาทางผมแสดงที่ทำอย่างกับเห็นดารา แหงะ ไม่ต้องมองกันอย่างนั้นก็ได้ครับ รู้ว่าการแนะนำตัวของคณะเรามันแจ่ม แต่สำหรับผมอาจจะเหยงก็ได้นะ อย่าคาดหวังเลยเพื่อน ๆ

“พร้อมแล้วเริ่มเลยนะคุณ” พี่ว่าหันมาบอก “อย่าให้เดือนมหา’ลัยปีที่แล้วผิดหวังนะ”

หา!?...อะไรนะ! พี่สุดหล่อคนนี้เป็นเดือนมหา’ลัยเลยหรอ... มีน่าละ หล่อสวรรค์ปั้นแบบนี้ อยากจะยกนิ้วให้...ยกตัวให้ด้วยก็ได้เอ้า!

“สู้ ๆ นะครับน้องก๊วง” พี่แกงยิ้มหวาน

โอ้ยยย! ได้ฮักกับอ้ายยยย! เหมือนใจได้ปริญญา

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!” ผมยกมือ ก้าวขาเข้าไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ “ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่น ก๊วง **น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ว!** จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์... **ยอม! ยอมเป็นข้าวมันไก่!** อยู่เอกการแสดงและกำกับการแสดง...”

ผมได้ยินเสียง “จ้อออออออ” แบบเก็บอารมณ์มาจากสาว ๆ กลุ่มหนึ่ง ผมไม่ได้หันไปมองหรอก เพราะสายตายังจดจ้องไปที่ดวงตาคู่สวยของพี่แกง คนอะไรตาหวานชะมัด นี่ก็จะให้ผมละลายอยู่ตรงนี้เลยใช่มี๊ยยเอ้ย

ยีนยันคำเดิมว่า จาอาวรวววว จาอาวรวววว

“มึงโอเคมี๊ยย” พี่ว่าคณะผมเดินเข้ามา

“ไม่เคยให้แล้ว น้องน่ารักขนาดนี้”

ผู้ยยยยยยย! ตัวจะระเบิดเป็นปลาปักกะเป่าแล้วนะถ้าหยุดหรือจิ้มอีกทีอะ

“จั้น... ทำแนะนำตัวของคุณ...ผ่าน!”

“เยสสส!” ถึงจะกำลังปลาบปลั้มกับคนหน้าตาดี แต่พอได้ยินประโยคนั้นจากพี่ว่าผมถึงกับกระโดดตบมือเลยทีเดียวนะ ฮือออ ในที่สุดก็ผ่านแล้วไวยยยยย!

“เชิญคุณกลับไปที่แถวด้วย” แล้วพี่แสนโหดก็หันหลังขยับเดินกลับไป โดยไม่ลืมโบกมือลาเพื่อนอย่างพี่เก่งที่ยังไม่หยุดยิ้มให้ผมเลย

“สู้ๆ นะน้องกุง พี่รู้รับน้องสินกำมันเหน้อย”

“เอ่อ...” เอ้า! พี่เก่งชวนคุยแบบนี้ ไปต่อไม่ถูกเลยสิอะ เอ... แต่เขาไม่มีกฎห้ามคุยกับรุ่นพี่คณะอื่นนี่นา “ขอบคุณนะครับพี่”

“ดีใจด้วยนะครับที่สอติด ตั้งใจเรียนนะ”

“แน่นอนครับพี่...” ผมทำทีจะหันหลัง แต่ไม่รู้ทำไมทำไม่ยอมกมองหน้าเขาซัดๆ อีกครั้ง ของดีๆ แบบนี้ไม่อยากให้หลุดมือไปง่าย ๆ อะ

“พี่เก่งครับ” ผมย่นจมูกด้วยความเขิน

“ว่าไงเอ่ย”

“พี่ เอ่อ...” เออวะ ฮีบ! “พี่มีแฟนยังอะครับ”

พี่เก่งเหมือนจะงงๆ กับความกล้าบ้าบิ่น แต่พอตั้งสติได้เขาก็ยิ้มออกมาอย่างน่าเอ็นดู

“ยังไม่มีครับ”

“ถ้างั้น...” ผมเดินเข้าไปประชิดตัวเดือนมหา'ลัยคนล่าสุดจากคณะวิทย์ “ผมขออนอนกับพี่ได้มั๊ย”

“หืม?” พี่แก่งเอียงคอ

“นะฮะ”

ถึงจะนั่งกันอยู่นาน สุดท้ายที่สุดหล่อก็คลี่ย้มบาง ๆ ในที่สุด

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

ไชโย! ติดกับแล้วหนึ่ง ผมนี่ยิ้มแป้นเพราะความชื่นเต็มทีเลย
เย่! ชีวิตมหา’ลัยเริ่มสดใสแล้วไฉยยยยย

“คุณกุ่ม!” เราทั้งสองคนสะดุ้งเมื่อมีเสียงตะโกนมาจากอีกฟาก
ของลานกว้าง “จะคุยกับผู้ชายอีกนานมัย!! กลับมาที่แถว! สิบ แก้ว
แปด เจ็ด...”

แว๊กกกกกก ผมรีบโบกมือลาคนตรงหน้าอย่างเสียดยกก่อน
จะรีบไล่เกียร์วิ่ง

เดี๋ยวคุยกันนะพี่แก่ง ต้องกลับไปลงนรกก่อน

โอ้โฮ! ชีวิตมหา’ลัยมันสบาย ๆ ง่าย ๆ อย่างกับชื่อของที่
ลาซาต้าแบบนี้เอง ตื่นเต้นรอวันเปิดเทอมไม่ไหวแล้ววววว

EP. 1

มหา'ลัยวัยฝัน

ผมชื่อ กุ้ง บ้านอยู่บางขุนเทียน (จะบอกทำไมวะ งง) ผมมี
นิสัยประหลาดนั่นคือชอบเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อย ๆ

อ้อ...อย่ามองอย่างนั้นสิครับ นอนในที่นี้หมายถึงนอนแบบ
นอนจริง ๆ นอนหลับอะ

ผมเป็นพวกขาดความอบอุ่น อยู่คนเดียวไม่ค่อยจะได้ ผมมักจะรู้สึกดีเวลาอยู่คนเดียวและใช้แขนขาอกอดกายใครสักคนที่รู้สึกดีด้วย ถึงจะฟังดูประหลาด แต่มันคือเรื่องจริง ถ้าไม่เชื่อ ผมขอยกนิ้วสาบานเลยก็ได้ว่าตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ผมยังจิ้น ผมไม่ได้ชอบแบบนั้นสักหน่อย แต่ได้นอนกอดคนที่น่ารักกับเรากี่ปีแล้ว

แต่ปัญหาอยู่ที่พวกคนที่ผมชอบใช้บริการนี่สิ ไม่รู้ว่ามันไปสร้างเครือข่ายกันอีกทำไหน ทำให้ชื่อเสียงของผมดังกระฉ่อน แถมนางในทางลบอีกตะหาก ผมคิดว่าบางทีพวกนั้นก็คงกลัวเสียฟอร์ม เลยไม่กล้าพูดกับคนอื่นว่ายังไม่ได้ทำอะไรผม แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ขี้เกียจเกินกว่าที่จะอธิบาย คิดซะว่าช่างมัน ให้พวกเขาพูดไป แคร์ตัวเรา

ว่าไม่ได้เป็นแบบนี้ก็พอแล้ว

“กึ่งทำแบบนี้กับทุกคนเลยเหอ” พี่แก่งส่งเสียงขณะที่กำลัง
สวมเสื้อโดยมีผมนั่งมองอยู่บนเตียง

“อะไรอะพี่ หมายถึงนอนกอดนะเหอ”

“ฮือ”

“ครับ ทุกคนเลย” ผมยิ้มกว้าง

“ประหลาดคน” พี่แก่งยื่นกอดดอกฟิงกับตุ้เสื้อผ้าและทอดมอง
มา “มีพวกอดใจไม่ไหวบ้างหรือเปล่า”

“เยอะแยะ แต่ผมไม่เคยเล่นด้วยเหอ”

“แรดจริง ๆ” พี่แก่งพูดหยอกล้อ เอ๊ะ...หรือด่าจริง ๆ วะ “แล้ว
นี่จะไปนครนายกยังงัย”

“เดี๋ยวเพื่อนสนิทมารับครับ มันมีรถ”

“ขับไกล ๆ แบบนั้นก็ระวังละ ช่วยกันดูทางด้วย”

“รู้แล้วครับบบ” ผมพยักหน้า ยิ้มแป้นอีกตะหาก “ขอบคุณ
มากนะพี่ สำหรับเมื่อคืน”

“ไม่เป็นไร แต่พี่ขอไม่บอกเรื่องนี้กับใครนะ เดี่ยวโดนล้อ”

เอาอีกวะ เห็นมัยยะครับทุกคน

“เอาเถอะพี่ ผมเข้าใจ”

บอกแล้วว่าผมเหนื่อยจะแก่ข้าว ฮือ! บอกไปใครมันจะเชื่อ
ให้คนอื่นมันรู้ในแบบที่มันต้องการแล้วกัน

ปัง! ปัง! ปัง!

“สัสกึ่ง กูมาแล้วววววว”

เสียงเคาะประตูดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียง
ดังอันไร้อารยธรรมของไอ้คู่

“เพื่อนผมมารับแล้ว”

“หี! เอ็กเกริกสมกับเป็นเด็กสินกำจริง ๆ”

“แหะ ๆ”

“ไป ๆ พี่จะกลับแล้วด้วย”

ผมเดินนำพี่แก่ออกมาจากห้องนอน แล้วก็บอกลากันอยู่หน้าประตูห้องด้วยการกอดกันอีกครั้ง ตัวพี่แก่อหอมดีจัง ผมนอนซุกคอมดมทั้งคืนเลย อี้ยย

ผมเปิดประตู แล้วก็ต้องกลั้นขำเมื่อเห็นสีหน้าของไอ้คู่ต่อน เห็นพี่แก่งที่ยืนอยู่ตรงหน้า มันอ้าปากค้างเหมือนเจอสัตว์ประหลาด จนต้องเป็นพี่เดือนมหา'ลัยที่ช่วยเปลี่ยนสถานการณ์

“สวัสดิ์ครับน้อง”

“สะ...สวัสดิ์ครับ” ไอ้คู่ยกมือไหว้ จากนั้นก็เหลือบมองผม “มึง...”

“อะไร” ผมอมยิ้มกรุ้มกริมให้มันหมั่นไส้เล่น ๆ

“งั้นพี่ไปแล้วนะ เดินทางกันดี ๆ นะครับเด็ก ๆ”

“ไว้คุยกันครับพี่” ผมโบกมือ จากนั้นพี่เขาก็เดินออกไปยังโถงทางเดิน แม้แขกจะเข้าไปในลิฟต์แล้ว ไอ้คู่ก็ยังอ้าปากค้างแบบเดิมอยู่เลย

“แมลงวันจะเข้าไปจู่จี้กันโน้นได้แล้วนะ” ผมเอานิ้วแหยเข้าไปในปากของอีกฝ่าย ก่อนจะสะบัดตัวกลับเข้าห้องโดยมีไอ้เพื่อนสนิทกระพืดกระพืดตามมา

“ไอ้กุง ทำไมมึงทำแบบนี้!”

“ทำอะไรเหรออ” ผมบู้ยปาก

“ก็แบบนี้ไง...” มันทำไม้ทำมือ “ไหนมึงบอกว่าเข้ามหา'ลัยแล้วจะเลิก”

“ก็พี่เขาน่ารักขนาดนั้น อดใจได้ยังไงเล่า”

“มิงนี่มันเรตไม่เลิกจริง ๆ”

หิม... ได้ยินคำว่าเรตสองรอบแล้ววันนี้

“เลิกไว้วายสักทีดี มิงก็รู้ว่ากูไม่ได้ทำอะไรเสียหายสัก
หน่อย”

“กูรู้แต่คนอื่นไม่รู้ด้วยนี่วะ! เชื่อเลยว่าแมงต้องเอาไปบอก
เพื่อน ๆ ต่อแน่ ทีนี้มีก็ไม่ว่าอะไรกับตอนมัธยมเลย ไม่คิดจะแก่
ข้าวบ้างหรือ!!”

“ไม่อะ ชี้เกียจ”

“ระวังเถอะ ทำแบบนี้เวลามิงอยากมีแฟนจะลำบาก”

ผมนี้หัวหน้าเมื่อได้ยินคำนั้น

“กูไม่ได้อยากมีแฟนสักหน่อย”

“มิงคิดว่าจะอยู่คนเดียวแล้วเปลี่ยนคนนอนกอดไปทุก ๆ คืน
งั้นหรือ”

“นั่นแหละชีวิตในฝัน” ผมทิ้งตัวลงบนโซฟา เหี้ยมดแข่งเหี้ยมด
ซาสบายอุราเต็มที

“ไอ๊ย! กูชี้เกียจเถียงกับมิงแล้ว” ไอ้คู่สะบัดหัว ผมจ้องใบหน้า
ของมันก็เพิ่งทำให้รู้ว่าตั้งแต่มันขึ้นมหา'ลัยแล้วหน้าตาดีขึ้นเป็นกอง
ภูมิใจจึ่งที่มีเพื่อนเท่า ๆ แต่ถึงยังไงจะให้นอนกอดด้วยก็คงทำไม่ลง
หรอก เห็นมาตั้งแต่ตัวเท่าเมียง

“แล้วมิงจัดกระเป๋าริยัง รุ่นพี้นัดที่นครนายกป้ายสามนะ” ไอ้คู่
ทิ้งตัวนั่งข้าง ๆ

“อะ!?” ผมติดตัวมิง “รุ่นพีจะตามไปถึงโน่นเลยหรือ”

“เขาต้องไปดูแลน้อง ๆ ไง”

“มาว่ากอะสิไม่ว่า กูชักเบื่อแล้วนะ เดี่ยวลาออกแมงซะเลย”
คิดว่าจะต้องโดนตะโกนใส่หน้าก็เริ่มหงุดหงิดแล้วซะ

“ก็คงทำตามหน้าที่แหละ ภูยั้งเคยเจอพวกพี่เขาเมาเรื้อนแถว
ทองหล่อกันอยู่เลย”

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้วอู๋ เห็นมัย้ๆกุมดอารมณ์เลยเนี่ย”

“อย่าทำเป็นเปลี่ยนเรื่อง รีบหยิบกระเป๋า ไม่งั้นกูทิ้งมึงให้ไป
ขึ้นรถตู้อนุสาวรีย์แน่”

“เอออออออ แม่งดูจิงวะ”

ไอ้คู่นี้เหมือนพ่อคนที่สองไม่มีผิด ฮึ้ยยยยย

รถเลี้ยวเข้าเขตรั้วของมหาวิทยาลัยชื่อดังวิทยาเขต
นครนายก สถานที่ซึ่งปีหนึ่งทุกคนจะต้องมาเรียนที่นี่เป็นเวลาหนึ่ง
ปีเต็ม ผมตื่นตาตื่นใจกับทุก ๆ อย่าง ได้กลิ่นอสิรภาพทันทีที่ได้ย่าง
เท้าเข้ามา ชีวิตมหา'ลัยของผมต้องสนุกแน่ มีนางสังบรู๊วววว
(สังหรณ์)

คู่อับเครื่องเมื่อถึงลานจอดรถใกล้หอพัก ปีหนึ่งทุกคนโดน
บังคับให้อยู่หอในหมดทุกคน เราจะถูกจัดให้ออนคละกับคณะอื่น ๆ
เหมือนโดนหมักเป็นหมู ซึ่งพวกผมทั้งสองคนยังไม่รู้ว่าจะได้เจอกับ
รุมเมทแบบไหน ที่แน่ ๆ คือพวกเราไม่ได้นอนห้องเดียวกัน แต่
สัญญากันว่าถ้าเห็นท่าที่ไม่ดีก็ย้ายหนีมาอยู่ด้วยกันโดยไม่
ต้องแคร้กฏของมหา'ลัย เอาความปลอดภัยไว้ก่อนนน

“มึงอยู่ชั้นไหนนะ” ไอ้คู่อันมาถามผมขณะที่พวกเรายืนอยู่
หน้าหอสาม ซึ่งอยู่ริมน้ำตั้นไม้เยอะสุดแสนจะร่มรื่น

“ชั้นสาม...มึงชั้นแรกใช้ปะ”

“เออ งั้นแยกกันตรงนี้ ยังไงรายงานด้วย”

เราโบกมือให้กัน ผมอุ้มกระเป๋าลากอย่างทุลักทุเลและเหนื่อย
หอบอยากจะตายอยู่ที่ชั้นสอง พวกเด็กคณะอื่น ๆ ที่เห็นผมสะกิด

เพื่อนซุบซิบกันตลอดทาง เอาจริงนะ สละเวลานินทามาช่วยหน่อย
สิ กล้ามจะปูดอยู่แล้วอะครับคุณ

แล้วก็ห้อง 319 ห้องที่ผมจะต้องใช้ชีวิตอยู่กับมันหนึ่งปีเต็ม
เดี่ยวพอเปิดประตูเข้าไป ผมจะต้องเจอรูมเมทแน่ๆ งั้นขอพนมมือ
ก่อน...สาธุ...ไม่ขออะไรมาก แค่อย่าเจอคนสกปรกก็พออะครั้บบบ

“เฮ้ย!” ทันทีที่ผมผลักประตูเข้าไปก็ต้องร้องเมื่อเห็นว่าคนด้าน
ในกระซากลูกบิดประตูพร้อมกันพอดี จนร่างแคะแกร็นเกินชาย
ของผมถูกเหวี่ยงอย่างแรง หน้าผากโขกเข้าให้กับกล้ามเนื้อที่แข็งแรง
อย่างกับหินของคนตรงหน้า

อูยอูย! จะโนรีเปลวอะ ผมลวบบริเวณหน้าผากป้อยๆ ขณะที่
ชายตามองเขาไปพร้อมกัน

ไฉ่หน้าไดโนเสาร์ผู้สูงโย่งอย่างกับเปรตทำหน้าที่เหม็นเปื้อนอยู่
ตรงหน้า โครงหน้าซัดแก้มตอบนั่นไม่มีท่าที่รู้สึกผิดหรือว่าเป็นห่วง
ใด ๆ นอกจากแหม่มปากสีชมพูธรรมชาติจนเห็นกรามสวยได้รูปชัดเจน
ดวงตาดำสนิทภายใต้เปลือกตาบางๆ นั้นก้มลงจ้องมองเหมือน
ต้องการสำรวจ

มันสวมเสื้อกล้ามสีเขียวซึ่งผมรู้มาว่าเป็นสีประจำคณะพลະ
ยีนจึงกำไซ้ไพล่กว้างแข็งแรง (ที่พิสูจน์แล้วด้วยหน้าผากของผม) ผม
นึกประหลาดใจเพราะไม่เคยเห็นใครลำตัวช่วงบนยาวขนาดนี้มา
ก่อน นี่หรือเปลวอะต้นแบบของคำว่าขี้เกียจสันหลังยาวอะ

แต่ไถ้ก็เหอะ รวมๆ แล้วมันก็เรียกได้ว่าหล่อเลยทีเดีย
วแง้!...จาวาว จาวาว จา...

“หืม?” เสียงครางในลำคอนั้นขัดความคิดผมชะก่อน เรียกให้
ผมสังเกตเห็นว่ามันกำลังเลิกคิ้วขึ้นเหมือนพอกพอใจ

“เอ่อ...” จะจ้องแบบนั้นทำไมวะนะ

“ไอ้โมทย์! รุมเมทมีงมาแล้ว” ไอ้คนที่ยืนตรงหน้าเอี้ยวตัวไปบอกใครสักคน และจากนั้นก็มึนหม่นแว่นเดินออกมาจากห้องน้ำ สวมเสื้อกั๊กสีเขียวแบบเดียวกันเปี๊ยะ

“อ้าว! สวัสดิ์นะครับ” หมุ่นหน้าจืดแว่นโตคนนั้นวิ่งปรีเข้ามาหาผม “อยู่ห้องนี้ไหม้ย่อย”

“ใช่แล้ว...” แหงะ ไม่เคยคุยกับหมุ่นเนิร์ดมาก่อน ทำตัวไม่ถูกเลย

“เราชื่อปราโมทย์นะ อยู่คณะพละ”

ผมพยักหน้า พร้อมกับยิ้มแยมกลับไปแบบเกร็งๆ คิดว่าถึงเวลาต้องแนะนำตัวบ้าง “เราชื่อ...”

“ก๊วง”

ผมหันขวับไปหาไอ้คนที่พูดชื่อ ไอ้ไดโนเสาร์ทำหน้าที่ต่างๆ จ้องผมเขม็งจนต้องเป็นผมเองที่เขยิบตัวหนี น่ากลัวชะมัด

“อ้าวไอ้ทัก ทำไมมึงรู้จักเขาอะ”

“หี!” ไอ้ตัวสูงยกไหล่ “ใครไม่รู้จักก๊วงบ้างวะ”

“ทำไมกูไม่รู้จักอะ... นายดังเหรออ” หมุ่นจืดหันมาถามด้วยใบหน้าที่ตื่นเต้นอยากรู้คำตอบ คงคิดว่าตัวเองจะได้นอนกับดาราละมั้ง

“เปล่า...”

“ดังสิ” เนาะ สารระแนพูดแทรกอีกแล้ว

“เฮ้อ! แล้วทำไมกูไม่รู้จักอะ!” นี่ก็อยากรู้จัง

“คงไม่ดังในแวดวงมึงมั้ง” คนชื่อทักก้าวขาเข้ามา “แต่สำหรับกู ได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว”

ไม่ได้รู้สึกไปเองแน่ๆ ว่ามันเอนตัวมาทางนี้ ทำบ้าอะไรเนี่ย

“หลบหน่อย” ไอ้ไดโนเสาร์ส่งเสียง “อย่าขวางประตู”

ผมเบี่ยงตัวหนีในทันใด นึกเร็ว ๆ ของอีกฝ่ายจับลูกบิดประตู ก่อนจะกระชากออก หลังจากมันแทรกตัวออกไปด้านนอกแล้วผม ก็หมุนตัวกลับมามีมั้ง ๆ ให้กับรูมเมทที่ยังทำหน้าสงสัยไม่เลิก

“กั๊งไม่ได้เป็นดาราใช่ปะ”

“จะบ้าเหรอ ไม่ได้เป็น”

“อ้อ” โมทย์พยักหน้า “อยู่สินกำละสิ”

“รู้ได้ไงอะ”

“ดูสไตล์ก็รู้แล้ว”

“อ้อ ส่วนโมทย์เรียนพละเนอะ เสื่อสี่สวยเขียว” ผมชี้ไปยัง เสื่อกล่อมสี่เขียว

“ใช่แล้ว เมื่อกี้เพื่อนเรามาจากโรงเรียนเดียวกัน ชื่อทัก”

ชื่อทักแต่ไม่น่าทักทายเลย ให้ตายดี!

“แล้วอีกสองคนยังไม่มาเหรอ” ผมมองไปยังสองเตียงที่ยังว่าง อยู่ ยังไม่มีกระเป๋าวางเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของแต่อย่างใด

“นั่นสิเราก็สงสัย คงจะมาเปิดเทอมวันจันทร์เลยละมั้ง” โมทย์ ยกนาฬิกาข้อมือมาดู “เราต้องไปแล้วอะ เพื่อน ๆ เรียกกรรม ไว้คุย กันนะ จะไปไหนอย่าลืมล็อกห้องล่ะ”

“อ้อ”

“กั๊งไม่ไปรวมตัวกับเพื่อนเหรอ”

“ไม่อะซีเกียจ ว่าจะนอนสักหน่อย”

“นั่นโชคดี” ปราโมทย์โบกมือแล้วตามเพื่อนออกไป ผมทิ้งตัว ลงบนเตียงที่มุ่มห้องใกล้หน้าต่าง โชคดีที่เตียงไม่แข็งเท่าไร ผมเลย หลับตานอนทั้ง ๆ ที่ยังไม่ปูเตียงมันซะเลย

RRRRRRRRR

“หือออ” ผมสะดุ้งตื่นเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงสั่นของโทรศัพท์
ใกล้ๆ แขน พอเห็นว่าเป็นชื่อไอ้คูก็รีบทันที แม้จะงัวเงียอยู่ก็ตาม
เถอะ

“ว่าไง”

[อยู่ไหน!]

“จะตะโกนทำให้ยะอะไรเนีย หูจะระเบิด มึงคิดว่าตัวเองเป็น
พี่ว้ากหรือ!”

[ไม่ได้คิด แต่ผมเป็นพี่ว้าก!]

เดี๋ยวนะ...

“ขอโทษน้ำ นี่ใครอะจ๊ะ”

[ผมเป็นพี่คุณไง! มาที่อาคารแปดเหลี่ยมภายในสองนาที ไม่
อย่างนั้นเพื่อนคุณช่วยแน่!]

ตุ๊ดตด ตุ๊ดตด ตุ๊ดตด

ไวยยยยย! วางสายไม่ให้โอกาสกูได้ช็อกเลย

ฮือออออออ เอาอีกแล้ว งานเข้าอีกแล้ว ทำไมต้องเป็นกูตลอด!

ผมแต่งตัวลุกจากเตียง รีบล้างหน้าแปรงฟันก่อนจะวิ่งปรี๊ดลง
จากหอเพื่อตรงไปยังอาคารแปดเหลี่ยมอันเลื่องชื่อ เป็นสัญลักษณ์
สำคัญของวิทยาเขตนี้ พวกคณะต่างๆ จะใช้พื้นที่ว่างๆ ที่มีหลังคา
เป็นทรงเหลี่ยมแปดด้านทำกิจกรรมต่าง ๆ ทุกอย่าง และตอนนี้ที่
นั่นก็มีเพื่อน ๆ ในคณะของผมกำลังนั่งเข้าแถวในชุดระเบียบนิสิต
ต่างกับผมที่เพิ่งวิ่งมาอย่างรีบร้อน ซึ่งยังใส่เสื้อแขนยาวสีเหลืองอ้อย
ลายเปิดน้อยน่ารักตัวเดิมกับตอนมาถึงอยู่เลย อี ๆ

“คุณกุง!” พี่ว้ากคราปะพะเจ้าเดิมตวาดลั่นดังสนั่นไปทั่วพื้นที่
โล่ง ๆ จนพวกคณะอื่นๆ เงียบกริบ ให้ความสนใจน้องเสื้อเหลือง

คนนี้เป็นตาเดียว ขอขอบคุณมากครับ แง้!

“ขอโทษครับ” ผมยกมือไหว้ อายก็อาย กลัวก็กลัว

“เพิ่งตื่นหรือไง!”

“พี่รู้ได้ยังไงอ่า...”

มีพีเนียนแฝงตัวอยู่เปลววะ หรือว่ามีองค์วะ

“ก็ดูผมคุณสิ ชีฟู่ฟองเหมือนเจอดีขนาดนั้น!”

เฮ้อ! แล้วก็ไม่บอกกกกก

ผมตกใจ ยกมือไม่ขึ้นจัดทรงเป็นพัลวัน

“แล้วทำไมคุณไม่ใช่ชุดนิสิตเหมือนคนอื่นเขา!”

“ผมเพิ่งตื่นครับ”

“แล้วผมจะตรวจชุดระเบียบนิสิตของคุณยังไง”

“เอ่อ...” ผมอ้าปากก่อนจะยกมือชี้ดู “ขออนุญาตหยิบมือถือ
ออกมาจากกระเป๋าครับ”

“จะทำอะไร”

“ผมถ่ายรูปตอนลองใส่ไว้ จะเปิดให้พี่ดู...”

สายตาของพี่วักเหมือนไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ผมพูด แต่ก็เหลือ
อดเกินกว่าจะตะโกนใส่อีกรอบ

“เออ เชิญ!”

ผมเปิดรูปนั้นโชว์ให้พี่เขาดู พี่ปีสองคนอื่นๆ เข้ามามุงดูพร้อม
กันด้วย ทุกคนพยักหน้าลงความเห็นว่าคุณชุดของผมในรูปนั้นถูก
ระเบียบ เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่โคร่งไหล่ตก กางเกงขาเต่อขึ้นมาสี่เซ็นต์ให้
เห็นข้อเท้า ส่วนเน็คไทสีประจําหมา’ลัยก็ถูกผูกด้วยความเรียบร้อย
ตามประสาคนเนียบ ๆ

“ผ่าน...แต่ถ้าคราวหน้าคุณเหลวไหลแบบนี้อีก ผมจะทำโทษ
คุณ”

“ชะ...ขอบคุณนะครับ” โถ้ยยย! ขอบคุณสวรรค์ วันนี้ผมรอดตัวครับบบ

“เชิญเข้าไปนั่ง”

ผมเดินเข้าไปในแถว แทรกตัวไปอยู่ในตำแหน่งผู้ชายคนแรก ซึ่งเป็นของคนที่ยืนที่สุด โถ๊ะ! แต่ผมไม่ได้ยืนแบบนั้นนะครับ คือผมอะก็สูงอยู่ดี แต่เม่งมีพวกที่สูงกว่า เช่นไอ้ผู้ที่อยู่แถวหลังผม ผมตัวสูงพอๆ กับผู้หญิงท้ายแถวเลยนะ แบบนี้เรียกว่าตามมาตรฐานนะครับ ไม่น่าเกลียดๆ

“นั่งเข้าระเบียบ!”

ทุกคนตบหน้าตักพร้อมกันเหยียดหลังตรง มือทั้งสองจับอยู่ที่หัวเข่า ตามองตรงอยู่ข้างหน้า

“เออละ ผมจะบอกว่า พวกผมจะไม่ได้มาหาพวกคุณบ่อยเหมือนที่กรุงเทพฯ แล้ว”

“เยสสสสสส”

เวร! เผลอหลุดปาก...

“แหมคุณกุง! ไม่ต้องดีใจออกนอกหน้าแบบนั้นก็ได้นะ!”

“แหะๆ”

พี่ว่ากลับไปอธิบายต่อ

“แต่ไม่ได้หมายความว่า การรับน้องของพวกคุณจะจบลงแค่นี้ พวกคุณยังมีงานที่ต้องส่งอีก ทั้งชื่อรุ่น ธงรุ่น และของประจำตัว สำหรับคนที่มีตำแหน่ง ตอนนี้มีแค่ดาบของประธานรุ่นคนเดียวที่ผ่าน...”

ดาบ คือยศหรือตำแหน่งของประธานรุ่น ทุกๆ รุ่นจะต้องมีดาบที่ดีไซน์เองว่ามีความหมายกับรุ่นนั้นๆ ยังไง และด้วยความเก่งกาจของไอ้ผู้ มันจึงเป็นคนเดียวที่มีของประจำตัว ด้วยดาบเล่ม

ใหญ่ลากพื้นดีไซน์คล้ายดาบของ Mortos ตัวละครใน ROV ด้วย เหตุผลที่พีรีเซ็นต์ว่า พวกเราทุกคนในรุ่นติดเกมนี้กันงอมแงม บางทีมันก็ง่าย ๆ แบบนี้อะ แค่ว่าใจพี ๆ ก็ให้งานผ่านแล้ว พวกเราเองแหละที่คิดยากเกิน

“แต่พวกผมจะไม่โทร.มานัดคุณอีกแล้ว ขอให้คุณนัดกับพี ประสานงาน และเมื่อพวกคุณพร้อม พวกเราจะมาที่นี่ ขอให้ใช้ชีวิต ในมหา’ลัยให้สนุก อย่าทำผิดกฎเด็ดขาด พวกผมมีสายลับที่นี่เยอะ อย่าคิดว่าจะรอดไปได้”

โห! แปลว่ายังไงก็หนีไม่พ้นสินะ หงอยจ้งเลยยย

“เอาละครับ การตรวจระเบียบจบลงแล้ว ไว้เจอกันใหม่”

“ขอบคุณครับ/ค่ะ...”

“เดี๋ยว ผมยังไม่ได้สั่งให้พวกคุณลุก!”

เอ้า! จะหลอกให้ดีใจทำไมวะพี

“คุณรู้มั๊ยเด็กสิน่าอย่างพวกเราชอบทำอะไร...”

เดี๋ยวนะ ผมว่าเริ่มมีลางไม่ดีและ...

“พวกเราชอบทำตัวเด่นไงครับ” พีเคราแพะยิ้มหวาน น่ากลัว

ชะมัดยาดเลย

อย่านะ อย่าพูดคำนั้นออกมานะ...อย่า!

ทุกสิ่งทุกอย่างหดหู่มากขึ้น เมื่อพีวักขาประจำพูดว่า...

“แนะนำตัวชายสลับหญิงตามความสมัครใจ...เริ่ม!”

กูว่าแล้วเซียวววววว ชื่อหวยปานนี้ก็เป็นเศรษฐกิจแล้วว

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!”

แม้ตาของผมจะมองตรงไปข้างหน้า แต่หูผมก็รับรู้ว่ามีเสียงนั้น เป็นของไอ้ผู้แน่นอน นิสิตประธานรุ่น ไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยจริง ๆ เยสเสส

“เชิญ!”

ผมรู้สึกได้ว่าไอ้คู่ลูกขึ้นเพราะทุกขณะที่แฝงตัวอยู่รอบ ๆ อาคารกำลังจ้องมองมาทางนี้ แถมทำท่าทางตื่นตาตื่นใจกันอีกด้วย ก็คิดนะพวกผมมันบ้านี้ครับ เวลาทำอะไรคนชอบมองและชำตลอดด ไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องดีหรือเปล่า ฮือออ

เกิดเสียง ตึง! ดังสนั่นเมื่อไอ้คู่ทั้งดาบลงกับพื้น มันทำเป็นเดินลากดาบพร้อมสวมจิตวิญญาณนักรบอย่างสมจริง (ก็มันกับผมเรียนการแสดงนี่ครับ) มันหยุดอยู่ตรงลานกว้างกลางอาคาร ทุกคนโดยรอบมองมันเป็นตาเดียว

“ผมชื่อ อติรุจ นามสกุล สงวนสิทธิ์ ชื่อเล่นคู่ (ควงดาบ ควับ! ควับ!) **ไม่ว่าอนาคตจะเป็นยังไงผมจะปกป้องเพื่อน ๆ เพราะผมคือประธานรุ่น!...**”

มีเสียงปรบมือดังขึ้นมา ซึ่งเกิดจากผู้ชมที่พอใจ และส่วนมากเป็นสาว ๆ คงจะชอบในความเท่ของเพื่อนผมละสิ จีบเลยคร้าบบบ จีบเลย เพื่อนผมโสดมากกก

“...จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์ **ไม่ใช่เจมส์ธรรมดา...ปัง ๆ ๆ** (ยกดาบขึ้นมาเพื่อทำเป็นปืน) **เจมส์ บอนด์...อยู่เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชื่อฟรีเซนต์...เฮ้ย!**”

เดี๋ยววววววว ไอ้สัสคู่! เขาให้แค่แนะนำตัวไว้ยยะ! โอัยยะ!

ชื่อฟรีเซนต์คือการแสดงท่าทางตามคำที่เราต้องการนำเสนอ ถ้าให้บอกง่าย ๆ มันคือการไปค้ำนั่นแหละครับ แต่ชื่อฟรีเซนต์นี้สามารถครีเอทได้หลายรูปแบบ และมันจะเป็นภาพจำติดตัวเราไปจนกว่าจะจบมหา'ลัยพอ ๆ กับทำแนะนำตัวเลย

“เอ่อ...” ไอ้คู่นี้ไปเมื่อรู้ว่าตัวเองหลุดปากคำว่าชื่อฟรีเซนต์ ออกไปทั้ง ๆ ที่พี่ไม่ได้สั่ง

“ไม่ต้องหยุด คุณทำเพื่อนช่วย คนที่ออกมาต่อต้องมีชื่อ
ฟรีเซ็นต์ด้วย” พี่ว้ากอดดอกมอมนั้น

“ครับ...ชื่อฟรีเซ็นต์!” ใ้ไอ้ผู้ตะโกนลั่น “ผมน่าจะชอบเล่นกีฬา
ทั้งเตะบอล (ทำเป็นเลี้ยงลูกบอล) ตีเทนนิส (ยกดาบขึ้นมาทำเป็น
ไม้) หรือจะเป็นกอล์ฟ (เปลี่ยนดาบมาทำเป็นควงสวิง) ผมงี้ดี!...ปุง!
ปึงย่า!...ว้าววว ไฮอินวัน! เล่นกีฬาทั้งวันผมเลยเท่แบบนี้...”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดด”

สาว ๆ ในอาคารพร้อมใจกันกรีดร้องเมื่อไอ้คนที่แนะนำตัว
อยู่เลิกชายเสื้อเชิ้ตขึ้นมา เผยให้เห็นซิกซ์แพ็คเป็นลูก ๆ นั้นไง...มึง
ได้คะแนนไปเต็ม ๆ เกิดแล้วววไอ้เพื่อนยากเอ๊ยยย

“ชื่อฟรีเซ็นต์...สปอตไลท์!”

แล้วทุกคนก็เฮกันอีกครั้งพร้อมเคล้าไปกับเสียงหัวเราะเมื่อ
ทุกคนเข้าใจสิ่งที่มันสื่อ...ฮา ๆ ๆ สร้างสรรค์ดีอะ ผมชอบบบ

“ผ่าน!” พี่ว้ากตะโกน เป็นอันรู้กันว่าชื่อนี้ถูกอนุมัติแล้ว หน้าที
เดียวของมันคือต้องรักษาไว้ไม่ให้ถูกยึดไป “ผู้หญิงเชิญ!”

“ขออนุญาตแนะนำตัวค่า!” เจ้าของเสียงแสบแก้วหู นั่นคือ
หยากไย่ ดาวคณะนั้นเอง

“เชิญ!”

“ดิฉันชื่อ นางสาวภัทราพร นามสกุล อ่อนมาก ชื่อเล่น
หยากไย่ พิด พิด พิด (ทำท่าพ่นใยแบบสปิเดอร์แมน) จบจาก
โรงเรียนXXX อยู่เอกออกแบบ...(ทิ้งจังหวะทำเป็นมโนสอยด้ายเข้า
ตุ๊ดเข้มอย่างตั้งใจ)...แพชั่น! หนูเป็นดาวคณาศิลปกรรมศาสตร์ค่ะ...”

เกิดเสียงหนุ่ม ๆ ใ้ร้องอย่างพอใจ

“...อย่าเสียใจไปทีไทยไม่ได้มึง ถ้าไปได้เป็นดาวมหา'ลัย เจอ
กันแน่ที่จักรวาล...แต่ไม่เอาคำถามไซ่ซี้ลุ่ม്മั้มนั้ะคะ!”

ฮา ๆ ๆ ปัญญาอ่อนอย่างมัน คิดทำแนะนำตัวแบบนี้ได้ยังไง
วะ ถือว่าเก่ง

“ชื่อพรีเซ็นต์...(มองท้องฟ้าอย่างร้อนรน) โอ๊ยยย! จะทัน
มัยเนี่ยยย! อย่าเพิ่งยิง! จรวดอย่าเพิ่งยิง!! นาซ่าคะ ดิฉันยังไม่พร้อม
ขอแต่งหน้าก่อนนนน ว้ายยอย่าเพิ่งนับถอยหลัง (ทำเป็นตบแป้ง
เขียนคิ้ว) ห้า สี โอ๊ยยย! รอก่อน สาม สอง...โอเค! พร้อมไปแล้วค่ะ
ไป!!! (ทำเป็นพุ่งตัวไปกับจรวด) ชื่อพรีเซ็นต์...กระสวยอวกาศ!”

“เจ๋งโคตรรรรร!” หนุ่มคณะพลະที่นั่งจับกลุ่มกันตะโกนออก
มาอย่างออกนอกหน้าจนทำให้ผมเสียสมาธิต้องหันไปมอง แต่กลายเป็นว่าผมดันไปปะทะกับสายตากวน ๆ ที่จับจ้องมาก่อนแล้ว

นั่นมันไอ้ทัก...ไอ้ไดโนเสาร์ยักษ์นี่หว่า

“คุณกุง!” เป็นอีกครั้งที่เสียงตวาดของพี่ว้ากทำให้ผมสะดุ้ง

“คระ...ครับ”

“มองอะไร! อยากแนะนำตัวหรือ!!!”

“อะ...ผมยังไม่พร้อมครับ”

“รออะไร! อายุยี่สิบปีบริบูรณ์หรือ” เสียงนั้นเข้ามาใกล้ “ออกไปแนะนำตัว!”

เฮ้! ทำไม่เป็นแบบนี้อะ ไอ้ทักนะมึง เพราะมึงเลย
ทีเดียว

“กุงสู้ ๆ!”

หืม?...ใครตะโกนออกมาอะ ไม่ใช่คนในคณะหรือรุ่นพี่แน่ ๆ...
พวกคณะอื่นหรือ?

เกิดเสียงปรบมืออีกครั้ง คราวนี้มันเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ได้
ทำอะไรเลยด้วย ผมทำหน้าเอือ ๆ เพราะงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น ยืนงง ๆ
เกาหัวแกรก ๆ อยู่หน้าแถว ท่ามกลางสายตาดันบร้อยที่ให้ความสนใจ

อย่างพร้อมเพียง

เฮ้ย! นี่ทุกคนรู้จักทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ได้แนะนำตัวเลยหรือ

“เอ่อ...หวัดดีครับ” ผมโบกมือเหยื่อย ๆ ให้กับทุกคนที่มองมา ด้วยความร่าเริง

“กรี๊ดดดดด! น่ารัก!” เอ้า! สาว ๆ ตรงด้านนั้นดันกันซะผม ตกใจเสีย

“อัยยาศยดีจริง! คุณเขาแนะนำตัวกันแบบนั้นหรือ!”

เอ้า! ผมแคื่อยิ้มแย้มแจ่มใสเองอะ

ผมกำลังจะเริ่มอยู่แล้ว แต่ตาตันไปเห็นไอ้ทักอีกครั้งซะก่อน ช่าง ๆ กันนั้นมีปราโมทย์รัมเมทสุดเนิร์ดของผมชุนีวโป่งสู๊ ๆ มาให้อีกด้วย

เอ่อ...ขอหันไปอีกฝั่งดีกว่า เห็นสองคนนั้นแล้วเดี๋ยวเสียสมาธิ

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่นกุ๊้ง...น้องกุ๊้งน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ววว!”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด”

“จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์...ยอม! ยอมเป็นข้าวมันไก่!”

“ฮ่า ๆ ๆ ฮ่า ๆ ๆ ฮ่า ๆ ๆ”

“น่ารักกกกกกก”

“คิดได้ไงวะ”

“อยู่เออการแสดงและกำกับการแสดง ชื่อฟรีเซนต์...”

ขอให้ผ่านไปด้วยดีด้วยเถอะ สาธุ...

“เฮ้ยยย! พวกมึง ไปเร็ว ไฟไหม้ ไปเร็ว! เชื่อกูเหอะ อย่างนั้นิงดิวะ ไป ๆ ๆ ตามกูมา เร็วตามกูมา! อาคารจะถล่มแล้ว!!! ชื่อฟรีเซนต์...”

“ชวน หลีกภัย...”

อะ!?

เดี๋ยวนะ ผมยังไม่ทันพูดเลย พี่ว่ากรู้ทันอีกแล้วหรอ
ผมมองไปทางพี่ๆ ทุกคนทำหน้าง ดูท่าแล้วจะยังไม่ได้ทำ
อะไรเลย ออกจะตกใจด้วยซ้ำที่ผมโดนขัดแบบนั้น

โอ๊ยยย! อะไรวะ เกือบจะดีอยู่แล้วเหียว

ยังไม่ทันได้สงสัยนาน ผมก็เห็นว่าไอ้ทักคณะพลະຍິນกอดอก
แถมยิ้มมุมปากยื่นจ้องผมอยู่

อย่าบอกนะว่ามัน...

“...”

ไอ้คนโหล่กว้างตัวยาวเป็นกึ่งก็เป็นผู้มีเครื่องเคราบนใบหน้าที่ไม่ได้ซีริวซีเหร่นั้นเอียงคอมอง ทำยักคิ้วหลิวตากวนดินแบบไม่สำนึก
ผิดใด ๆ ทั้งสิ้น และเมื่อมันเห็นผมหนึ่งก็ก้าวขายาว ๆ เข้ามาใกล้ เสือ
สีเขียวอันเป็นสัญลักษณ์ของคณะมันทะลุเข้าตา

ไอ้ทักโน้มตัวลงมาข้างหน้า ทำเป็นจะกระซิบข้างหูจนผมต้อง
ถอยตัวออก แต่ก็ยังได้ยินคำพูดทั้งหมดนั้นอยู่ดี

“ทนายถูกอะ... คุณนอนกับมึงมั่งได้รีเปล่า”

ล้าลึก

หงุดหงิดจังวะ!

ผมหันไปคาดโทษไอ้ทักตัวดีที่กำลังตีกตีกใจกับกลุ่มเพื่อน
ก่อนที่ตัวเองจะพืดพิดกลับมา นั่งในแถว มิ่งนะมิ่ง ชัดความเจิดฉาย
ของกู เดียวมิ่งเจอดีแน่!

“คนต่อไป!!” พี่ว้ากของผมนั่งแหกปากต่อไป

“ไอ้กู ไปซื้อน้ำเป็นเพื่อนหน่อยยย!” ผมสะกิดไหล่ไอ้
เพื่อนยากขณะที่มันกำลังสูมหัวอยู่กับเพื่อน ๆ ในคณะอยู่

เจ้าของชื่อละลายจากกรวางแผนอย่างเกรงอกเกรงใจ
เพื่อน ๆ แต่ทว่าเสียงที่ตอบกลับมาไม่ได้ออกจากปากมัน

“ไยยย! ไอ้กู มิ่งนี่นะ ไม่คิดจะช่วยพวกกูแล้วยังชวนเพื่อน
ไปเถลไถลอีก!” เสียงแหลมเป็นไม้เสียบลูกชิ้นของมุรินทร์เพื่อนตุ๊ดจาก
เอกแพชั่นนั่นเอง ไอ้มันชอบเคลมว่าตัวเองเป็นรองประธานรุ่น
(และเมียของไอ้กู) จริง ๆ มันชื่อนิลแหละ แต่ทำแนะนำตัวมันทำเป็น
มุรินทร์มูตตาในแรงเงากำลังทะเลาะกันเหมือนคนเป็นไปโพลาร์แล้ว
ตลกมาก เพื่อน ๆ เลยเรียกมันอิมุรินทร์จนชินแล้ว

“เอ้า! ก็กูหิวน้ำอะ...” ผมยื่นคิ้ว “ไอ้กูไม่ใช่พวกมิ่งนะ ไม่ต้อง
ห่วงขนาดนั้นก็ได้อ!”

“ไปซื้อเองคนเดียวไม่ได้รีง!”

“กูเหงา!”

“อ๊า! สมน้ำหน้าทีโดนทักชัดจนหน้าแหกแบบนั้น คนอย่าง
มิ่งอะมันปวกเปียก”

ผมอ้าปากค้าง อ้าว...ลามมาเรื่องนี้ได้ไง “โหงงันอะ!”

“แต่จะว่าไปมิ่งก็โชคดีนะที่ได้ใกล้ชิดกับทักขนาดนั้น”

ผมหรี่ตามองเมียเพื่อนด้วยความม่ง “น่าดีใจตรงไหนวะ”

“ก็ทักทั้งหล่อ หุ่นดี ดีกรีเดือนมหา’ลัยแบบนั้นอะ ใครคุยด้วย
ก็ได้บุญอะ!”

“มึงนี่ก็เพื่อเจ้อ เดือนมหาหลงมหา’ลัยอะไรละ เค้ายังไม่ถึง
เฟรชชีไนท์เลยไวยัยย!”

มุนินตบตีะดั่งลั่น ลูกขึ้นมาสักหน้าผมอย่างกับว่าผมขโมยหมา
มันไป

“มึงไม่รู้อะไรชะแล้ว ทักนี้แหละที่จะเป็นเดือนมหา’ลัย เคียง
คู่กับดาวมหา’ลัยอย่างอียากไยแนนอน” พุดจบมันก็ชี้ไปยังดาว
คณะที่ยัมพิมพีใจรออยู่ข้าง ๆ แล้ว

“แหม มึงพุดไม่เกรงใจไอ้พิวส์เลยเนอะ” ผมเหล่ไปทางเดือน
คณะตัวเองที่แม่งไม่สนใจเหี้ยอะไร มัวแต่ยืนอยู่กับกลุ่มเพื่อนซี้เก็ก
ของมันแล้วแซวสาว ๆ จากคณะอื่นที่เดินผ่านไปมา

“หล่อแต่โง่แบบนั้นอะนะ? กูเอาเวลาเชียริ้ไปทำมาหากิน
ดีกว่า”

“แล้วมึงแน่ใจหรือว่าไอ้ทักฉลาด”

“เค้าสอบเข้าได้คะแนนเป็นที่หนึ่งของคณะพะละยะ”

ผมเบะปาก อี้!...ไอ้ไดโนเสาร์นั้นอะนะ เพิ่งรู้เนะเนี่ยว่าสัตว์
ดึกดำบรรพ์ก็มีสมอง อะเมซิ่ง ๆ

แต่เดี๋ยวนะ...

“แล้วมึงรู้ได้ไงอะ” ผมกอดอกถาม

“กูเป็นหัวหน้าแฟนคลับทักจ๊ะ”

“เป็นอะไรนะ...” ผมเงี้ยหู เหมือนมะก็ได้ยินไม่ชัด

“หัวหน้าแฟนคลับ!”

“อ๊วยัยย! เป็นแฟนคลับไอ้คนหน้าเหมือนทีเร็กซ์แบบนั้น

อะนะ เอาเวลาไปตามกรีดพีเป็กผลิดเหอะ”

มุณินทำเป็นเซิด “พีเป็กกูก็กรีดจ๊ะ อีควาย”

ไวย์! ชี้เกียดต่อปากต่อคำกับอิเมียเพื่อนนี่แล้ว ไปซื้อน้ำ
คนเดียวก็ได้วะ

“นี่ถ้ากูเอาเวลาที่คุยกับมึงไปซื้อน้ำ ปานนี้ได้อย่อยของมาเป็น
เยี่ยวหมดแล้ว”

“รู้ตัวก็ไปซะสิ”

“ไปคนเดียวได้ไซปะ” ใ้อู่เงยหน้าขึ้นมามอง

“เออ เทคแคร์เมียมึงไปเหอะ”

ผมปลื้กตัวออกมาจากเพื่อน ๆ ในคณะที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่
ในมุมหนึ่งของอาคารแปดเหลี่ยมมอเนกประสงค์ ที่นีนอกจะมีลาน
กว้างมาก ๆ ให้ช่องสูมแล้ว ด้านในยังมีร้านสะดวกซื้อให้บริการอีก
ต่างหาก ซึ่งมีสองร้านตั้งอยู่ตรงข้ามกันอย่างกับต้องการจะแข่ง
กันเอง

ผมเลือกเข้าไปยังร้านที่คนน้อยเพราะชี้เกียดเบียด พี่คนขาย
เป็นสาวร่างท้วมใส่แว่นดูจิตใจดี ทักทายผมตั้งแต่เปิดประตูมาได้ยัง
ไม่ถึงอีดีใจเลย

“น้ำดื่มอยู่ตรงไหนครับ”

“ด้านในเลยจ้า ตรงเข้าไปใกล้ ๆ พวกเครื่องใช้นะ”

ผมพยักหน้าขอบคุณพี่เจ้าของร้านก่อนจะเดินไปตามทางที่
เธอชี้ มีสองสาวที่ยืนเลือกซื้อขนมจ้องหน้าผมตลอดขณะที่ผมเดิน
ผ่านไป หึ! อย่าคิดว่าไม่เห็นนะสาว ๆ เตี่ยวกระโดดเข้าไปหอมแก้ม
ชะหรวด อะจี้ย!

เอ...กินอะไรดีน้า~

“หาอะไรอยู่เหรอก”

“แว๊กกก!”

ผมตกใจจนตัวกระตุกเพราะจู่ๆ ก็มีคนเข้ามายืนข้างๆ พร้อมกับส่งเสียง เมื่อรวบรวมสติด้วยการลูบหน้าอกปลอบใจตัวเองเสร็จ ก็เลยหันขวับไปมอง ผมเบ้าปากทันทีเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“เฮ้อ! มองทำไม บอกดิหาอะไร เดี่ยวเลี้ยง” ไอ้ทักยกคิ้วเหยียดมุมปากข้างหนึ่งจนสุด ถึงไม่ได้สนิท (และไม่อยากจะสนิท) แต่ดูจากท่าทางแล้วเดาได้เลยว่ามันต้องเป็นคนทีนินสัยกวอดินมาก ๆ แน่ ๆ

“บ้านกูรวย ชื่อเองได้”

“อ้อเหรอ รวยขนาดไหนอะ” ไอ้คนตัวสูงกว่ากอดอก ทำทีเป็นครุ่นคิด ผมกลืนน้ำลายเมื่อเห็นว่ามันเหงื่อท่วมตัว สกปรกชะมัด ไปฟัดกับหมามาระวะ “ใช่เป็นลูกเจ้าของโรงงานอาหารทะเลแช่แข็งปะ”

“มึงรู้ได้ไงอะ เป็นแฟนคลับกูเหรอ”

“คนที่เขาปลื้มมึงเขาต้องรู้จักทุกคนแหละ” ไอ้ทักแยกเขี้ยวจนทำให้ผมหน้าแดง

“แล้วมึง...ปลื้มกูกับเขาด้วยหรือไง”

“อะไร กูอะนะ?” มันทำหน้าเหยเกเหมือนจะอ้วก “ให้มันน้อยๆ หน่อย กูได้ยินเพื่อนมันคุยกันต่างหาก...อยากรู้จักมันมัยละ”

โธ่! ผิดหวังเลยอะ ยอมรับนะว่าก็อยากกอดกายไอ้นี้เหมือนกัน แต่ขอตอนสะอาด ๆ กว่านี้นะ

“ไม่ต้องหวังดีเลย ขอขอบคุณ” ผมถอนหายใจ “ออกไปไกลๆ ได้มัยเนี่ย เหม็นเหงื่อ...เด็กพละนี่มันจริง ๆ เล้ยยย!”

“ทำไม!” ผมอ้าปากค้างเมื่อมันใช้แขนเท้าประตู่ตู้แช่เย็นทำให้ผมเปิดมันไม่ได้ “เด็กพละมันทำไม พวกเด็กสินกำเขาชอบดูถูกคน

“อินกันเหรอ!”

“มึงจะเสียดังทำไมเนี่ยยยย!” ผมมองซ้ายมองขวา ทำไม้
ทำมือให้มันพูดเบา ๆ

“ก็ตอบกูมาดิ เด็กพละมันทำไม” มันเขยิบเข้ามาใกล้

“ไม่มีอะไร กูแค่บ่นเฉย ๆ”

ไอ้ทักมองตาขวาง น่ากลัวเชีย ๆ หน้ามันคมก็จริงนะ แต่ชอบ
มันตอนกวนดินมากกว่า ตอนเด็ดแบบนี้แม่งโคตรจะขลุ่ก

“แล้วไป” มันถอยออกจากระยะอันตราย “เร็ว หยิบมา จะกิน
อะไรเดี๋ยวเลี้ยง”

“เลี้ยงกูเพื่อ?”

“จะได้พูดให้คนอื่นฟังว่ากูได้ซื้อน้ำให้น้องกึ่งคนดัง” มันยิ้ม
กว้าง

“จะ...จะบ้าเหอะ!”

“มึงเชื่อกูหรือไง กูแค่จะปลอบใจที่หักหน้ามึงไว้ย!”

อ้าว! แล้วไป...

ผมถอนหายใจอีกรอบ วันนี้ถอนหายใจจนลมจะหมดปอด
แล้วมั้ง อีกเดี๋ยวคงหัวฟาดพื้น

“แล้วไม่ต้องมาเรียกกูว่าน้องก็ได้นะ มึงกับกูก็เรียนปีเดียวกัน
ปะ”

“มึงไม่รู้หรอว่าคนอื่นเขาเรียกมึงน้องกึ่งกันหมดแล้ว ตามท่า
แนะนำตัวของมึงนั่นแหละ” มันทำเป็นยกการ์ดพร้อมกับเดินแบบที่
ผมทำตอนแนะนำตัว

“จริงเหรอ...”

“เออดี น้องกึ่งน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้วใช่มี๊ยะ” มันล้อ
“บอกเลย มึงได้รักหลายเข็มแน่ คนต่อคิวเพียบ”

หืม รักหลาย...อะไรนะ

“อายจัง” ผมพูดลอยๆ ทำเป็นลึ้มๆ สิ่งที่ได้ยินแล้วเอ๋อไป
เปิดตู้แช่เย็นเพื่อจะหยิบโค้กซีโร่ออกมา

“หยิบมาอีกขวด”

“หะ...หา!”

“งบบ้าอะไร หยิบมาอีกขวด”

ผมพยักหน้าหงึกๆ แล้วหยิบโค้กซีโร่ออกมาอีกขวด แล้วยื่น
ให้มันอย่างงงๆ

“ขอบใจ” มันแยกเขี้ยว จากนั้นก็นิ้วคืบปากโค้กทั้งสองขวด
ไปยังเคาน์เตอร์

อะ...อ้าว! มันเอาของผมไปทำไมอ่า

“พละสวีดีครับ” ไรท์กยกมือไหว้เมื่อวางของให้พี่เจ้าของร้าน
คิดเงิน

“เด็กพละเสื่อเขี้ยวนี้น่ารักจัง มือไม้อ่อนทักทายกันทุกคนเลย”
เธอยิ้มพร้อมกับหยิบขวดสีดาแดงทั้งสองใส่ถุง

“แน่นอนอยู่แล้วครับ แต่ผมคงน่ารักไม่เท่าเด็กสินกำพราก
โดยเฉพาะคนนี้” มันชี้มาที่ผม ซึ่งยืนเอ๋ออยู่ข้างๆ มันตอนที่มันกำลัง
สนทนา

อยู่ๆ โดนชายเขี่ยย!

“หนูหน้าตาน่ารักจัง ขาวจืดจะหน้าคมอย่างกับหนุ่มฮ่องกงเลย
ชื่ออะไรครับ” พี่เจ้าของร้านมองหน้า

“เอ๋อ...ก๊วงครับ” ผมบอก หันไปทางไรท์กอย่างงงๆ พร้อมกับ
สงสัยว่ามันจะแนะนำตัวให้ทำไม แต่กลับพบว่ามันกำลังทำเป็นกวน
ตีนด้วยการล้อทำแนะนำตัว ‘น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ว’ อีก
ครั้ง

ไอ้บ้าเอ๊ย!

“พี่ชื่อชมพูนะจ๊ะ มาร้านพี่บ่อยๆ นะ”

“ได้เลยครับ” ผมยกมือไหว้

“เดินตามมาสิห้องก๊วย จะอยู่ในนี้อีกนานมั๊ยฮะ!” ไอ้ทักเอี้ยวตัวมามอง เพิ่งสังเกตว่ามันอยู่ตรงประตูแล้ว ฤงค์ก็ถูกหิ้วไว้บนบ่า ไวจริงวู๋ย เดินไปตั้งแต่ตอนไหน

“พละเรียกแถว!”

ยังไม่ทันที่จะเอื้อมมือไปสะกิดเพื่อเอาไค้ก พวกรุ่นพี่คณะพละก็เรียกรวมพลซะก่อน ไอ้ทักรีบวิ่งแจ้นไปเข้าแถวปล่อยให้นิ้วชี้ผมตั้งค้ำไว้เหมือนกำลังจะจิ้มไอแพดที่มองไม่เห็น

เฮ้อ!

“ไอ้ทัก! ไค้กกู!!!” ผมตะโกนดิ่งลั่นไปทั่วอาคาร ไอ้พวกรุ่นพี่เสื้อเขียวที่กำลังปั่นหน้าโหดตกใจไปตามๆ กัน

ผมเดินดุ่มๆ เข้าไปอย่างไม่เกรงกลัว ไม่ได้นะ วันนั้นผมต้องได้กินไค้กสิ!

“มีอะไรครับน้อง” รุ่นพี่คณะเสื้อเขียวคนหนึ่งเดินเข้ามาถามไถ่

“ไอ้ทักมันไม่ให้ไค้กผมอะ!”

“หุยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

หนุ่มๆ สาวๆ ชาวพละในแถวหอพักร้องออกมาพร้อมกันเหมือนฝูงผึ้ง ส่วนไอ้ทักตัวดิ๊กดิ๊กยี้มแห่งๆ เหมือนว่ามันเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“อ้าวไอ้ทัก มึงขโมยน้ำเขาไปทำไมวะ!” พวกรุ่นพี่หัวเราะกันอย่างครื้นเครง “เอาไปคืนเขา!”

เจ้าของชื่อเดินออกมาจากแถว มันเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะหยิบไค้กในถุงออกมาให้หนึ่งขวด ทำที่เป็นตลกกลบเกลื่อนด้วยการ

หัวเราะ แต่ผมนี่ดี จ้องมันตาขวางจนลูกตาจะหลุดออกมาจากเบ้า
อยู่แล้ว

“โทษที กุหลิม”

“เหอะ!” ผมเบ้าปาก ตั้งใจจะเดินกลับคณะแต่รุ่นพี่ของมันดึง
ตัวไว้ชะงักก่อน

“น้องพี่ขโมยน้ำจากน้องเธอครับ”

“เปล่าอะ มันบอกว่าจะเลี้ยงแต่เดินหนีมาเฉย”

“หุยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

ร้องอะไรของพวกมันอีกแล้ว เด็กพละพวกนี้ถูกเลี้ยงมมายังง
วะเนี่ย

“เฮ้อ! แล้วมันซื้อให้น้องทำไมอะ...ไอ้ทัก มึงจับน้องเขาเหรอ!”

ประโยคหลังรุ่นพี่ตั้งใจถามเด็กของตัวเอง

“เปล่าครับ! อยากจะขอโทษ!!!” มันว่า ตอบเสียงดังจะฉาน
ด้วยโทนหุ้มต่ำตามอัตลักษณ์ของคณะมัน

“หุยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

โอเค คราวนี้กูไม่ทนละ

“ถ้า ‘หุย’ อีกที เราจะเอาได้ก๊าสาดทุกคนเป็นฝนเทียมละนะ”
ผมเท้าเอวจ้องไปยังพวกที่นั่ง พวกนั้นเงียบกริบทันที

“โหดจิงครับน้อง” รุ่นพี่คนเดิมทำเป็นยิ้ม ๆ “อ๊ะไอ้ทัก! มึงจะ
ขอโทษเขาก็เอาเลย พูตให้พวกกูได้ยินด้วย!”

ไอ้ทักยิ้มมุมปากมาให้

“ขอโทษนะครับ ขอโทษที่หักหน้า ทีหลังผมจะไม่ทำอีกแล้ว!”

คราวนี้ไม่มีเสียงหุย มีแต่ผมเองที่หน้าร้อนฉ่ำ มันจะครับกับ
ผมทำไม ชนลูกกก

“ไม่เป็นไร!” ผมกระแทกเสียง ตั้งใจจะเดินหนีไปแต่เสียงรุ่นพี่

คนนั้นก็ดึงมาอีกครั้ง

“อ้าวไม่พูดอะไรกับน้องพีบ้างหรือ!”

ผมหมุนตัว จ้องหน้าไอ้เสื้อแขนกุดสีเขียวหน้าไดโนเสาร์นั้น
แบบตาไม่กะพริบ

“อย่ามายุ่งกับกู!”

กว่าคณะเราจะแยกย้ายก็เกือบค่ำแล้ว ผมเลยมานั่งซุก
อยู่ในห้องของไอ้ผู้สັกพัก พบว่ารูมเมทของมันเป็นแค่คนนิสัยดี ทั้ง
หนุ่มเศรษฐศาสตร์ หนุ่มแว่นพูดจาดีจากวิศวะ รุ่นพี่ชอบเล่นตลก
หน้าตายจากคณะเภสัช เพิ่งรู้เหมือนกันว่าคณะนี้ต้องเรียนที่นี่ทุกปี
พี่เขาบอกว่าเลือกจะอยู่หอในเพราะสบายใจและมันถูก เพื่อน ๆ หนี
ไปอยู่หอนอกหลังม.กันหมด ทุกคนน่ารัก ไอ้ผู้มันดูท่าทีผมไม่วางตา
แต่เสียใจ...ยังงั้นในห้องนี้ก็ไม่มีใครเข้าตาสักกะคน

“มีง กูไปนอนละ ง่วง” ผมโบกมือลาทุกคนในห้อง พร้อมกับ
เดินสะลึมสะลือพาตัวเองขึ้นบันไดไปชั้นสาม

อาคารหอพักมีบันไดอยู่ตรงกลาง ด้านซ้ายขวาเป็นห้องพัก
เรียงรายกันไปตลอดทาง ทางหนีไฟที่สุดทางเดินของทั้งสองฝั่งมี
ระเบียบเอาไว้รับลมควิวข้างนอกด้วย นับว่าเป็นเรื่องน่าเสียดายที่
ไอ้พวกชั้นหนึ่งอย่างห้องไอ้ผู้ไม่มีโอกาสได้เชยชม

ผมหรีตามองเมื่อเดินเลี้ยวขวาไปแล้วเห็นใครบางคนอยู่ที่สุด
ทางเดิน รูปร่างสูงยาวอย่างกับเปรตจนตอนแรกนึกว่าเป็นผี แต่พอ
เดินเข้าไปใกล้กลับพบว่าไอ้ทักที่เพิ่งออกมาจากห้องอาบน้ำรวม
ถึงจะใส่เสื้อผ้าแล้วแต่น้ำประปายังเป็นเม็ด ๆ อยู่บนคอและหน้ามัน
อยู่เลย ทำไมไม่เช็ดให้แห้งก่อนออกมาวะ ชกมกจริง ๆ

ไอ้ทักยิ้มกว้างแบบกวน ๆ ทันทีเมื่อเห็นผม

แต่สิ่งที่มันกำลังจะทำนี่สิ เล่นเอาผมงงหนัก

“มึงจะเข้าห้องกุทำไม” ผมร้องเมื่อมันเห็นมันจับลูกบิดประตู
ห้อง 319

มันไม่ตอบ แค่อັกไหลแบบไม่แคร์แทรกตัวเข้าช่องประตูไป

ผมพุ่งตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว เห็นไอ้ทักโยนของอาบนํ้าทุก
อย่างไว้บนโต๊ะอ่านหนังสือ (โอเคผมจะไม่ใช้โต๊ะตัวนี้) จากนั้นก็ถลา
ตัวกระโดดขึ้นไปบนเตียง ซึ่งมีปราโมทย์รุ่มเมทหนุ่มจืดกำลังถือจอย
เกมจตจ่ออยู่กับหน้าจอทีวีที่น่าจะพกมาเอง เพราะผมจำได้ว่าที่นี่
ไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้าให้

“อ้าวกุง สวัสดิ์ดีครับ” รุ่มเมทเงยหน้ามาทักทาย

“ลงทุนเอาเกมเพลย์มาเลยหรอ” ผมเลิกคิ้วถาม

“ฮือ เราติดเกม แต่ถ้าเสียงดังบอกได้นะ ถ้ากุงจะนอนเดี่ยว
เราเล็กเล่น”

“โอ้ยยย! ไม่เป็นไร เราซิลล์ๆ น้องเราที่บ้านเสียงดังกว่าอีก
ขนาดอยู่คนละห้องกันอะนะ” ผมตั้งใจจะคุยกับแค้โมทย์เท่านั้น
ไม่ได้สนใจคนข้างๆ

“ไม่เห็นจะชวนกุคุยบ้างเลย”

“นั่นะ ขาดคำชะที่ไหน

ผมเอียงคอมองไอ้คนที่พูดอย่างหมั่นไส้

“นี่กะจะมานอนห้องนี้เลยหรือไง”

“ไม่นอนร้อกกก!” ไอ้ทักลอยหน้าลอยตา “เดี๋ยวคนแถวนี้
รำคาญ”

“รู้ตัวก็ดี” ผมยิ้ม เลิกสนใจคนตรงหน้าและหันไปรื้อข้าวของ
ออกจากกระเป๋าแทน แต่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเตียงของโมทย์มันกว้างขึ้น
ผิดปกติ “สรุปอีกสองคนไม่มาหรอโมทย์ ถึงเอาอีกเตียงมาชิดกัน

แบบนี้”

“เออ จะบอกอยู่พอดีที่เราไปถามฝ่ายอาคารมาแล้ว เหมือน
พวกเราเป็นเศษ เราคงได้อยู่กันแค่สองคน”

“โอโห! ก็ดีอะสิ งั้นเราเอาเตียงมาชิดกันบ้างดีกว่า”

ผมไม่รอช้าเข้าไปลากเตียงวางอีกฝั่งหมายความว่าเอามาชิดแล้ว
ทำเป็นคิงไซซ์ แต่ว่า...

ฮีบ!

โหยยย! ทำไมมันหนักขนาดนี้อะ

ฮีบบบบบบบบบบบบบบบ

“จะรอดมั้ยะนะ” ไร้ทักเอ๋ยมาลอย ๆ พอผมหันไปมองมัน
ยังจ้องเกมฟุตบอลบนหน้าจออยู่เลย นี่มันแอบมองผมตลอดเวลา
เลยหรือไงเล่า!

“มึงจะทำไม”

“เฮ้อ!” ไร้ทักกดพอสเกมก่อนจะดึงตัวขึ้นเดินตรงเข้ามาหา
ทำเอาโมทย์เอ๋อหนัก คงกำลังได้จังหวะจะยิงประตูแน่ ๆ

“หลบ” มันสั่ง ผมรีบย้ายตัวไปอีกทาง

จากนั้นไร้ทักก็ลากเตียงเหล็กออกมาด้วยมือข้างเดียว แถม
ยังช่วยดันเข้ามาชิดให้อีกต่างหาก พอเสร็จเรียบร้อยแล้วมันทำเป็น
จ้องหน้าผมนี่ ๆ

“ขอบคุณสักคำสิ”

“เออ ขอบใจ!” ผมกอดอก

“หี!” ไร้เด็กพละแยกเขี้ยว “จะจัดที่นอนไปทำไมวะ มึงจะได้
นอนที่นี้บ้างหรือเปล่าก็ยังไม่รู้”

“อย่ายุ่งดี”

“เฮ้อ! ก็พูดความจริง”

“คุยอะไรกันเหรออ” โมทย์ส่งเสียง

“เปล่า” คนตรงหน้าชี้นิ้วบอกเพื่อน “ระวังนะไอ้โมทย์ ภูวาทอมนี้มึงมีสิทธิ์ได้นอนคนเดียววะ”

“อ้าวทำไมอะ กุ้งไม่ชอบเราเหรออ” หนุ่มจิตคนเดียวในห้องทำหน้าหงอย โถ่ลูกกกก

“จะบ้าเหอะ!” ผมโบกมือ “ไอ้เนี้ยมันก็พูดไปเรื่อยแหละ”

“อ้อ...”

“ภูจะคอยดูแล้วกันนะน้องกุ้ง” ไอ้ทักยังคงกวนไม่เลิก

“นี่ พูดให้มันดี ๆ หน่อย” ผมกระซิบเพราะกลัวรุ่มเมทจะได้ยิน “ภูไม่ได้โหยหาขนาดนั้นนะ ไม่ได้เป็นมาลาเรียไวยยย!”

“ชะ!? เป็นอะไรนะ” ไอ้ทักเหลืออกตา

“ก็...โรคขาดไม่ได้ไงล่ะ”

พูดผิดตรงไหน...

“นั่นมันฮิสทีเรียมั๊ยครับ” ไอ้ทักยกนิ้วชี้ คงเห็นผมโง่ชะเต็มประดา

“เออ นั่นแหละ ภูไม่ได้แรดถึงขนาดนั้นสักหน่อย” ผมส่ายหน้า กลบเกลื่อน

“อ้าว! ยอมรับเหรออว่าแรด”

“ดำตัวเองก่อนที่มึงจะใช้คำนี้ดำกูไง” ผมจี้ปาก “ถึงตามึงหลบไปได้แล้ว ภูจะจัดของ”

“ต้องให้ช่วยอีกปะ”

“ไม่ต้อง! ไปเล่นเกมกับเพื่อนมึงโนน”

ผมมองตามหลังไอ้คนพูดมากที่กระโดดไปนอนคว่ำบนเตียงอีกครั้ง

ในเวลาไม่ถึงสิบนาที เติงนอนของผมก็ถูกเนรมิตด้วยสี

เหลือองไม่ต่างจากเสื้อที่ผมใส่อยู่ตอนนี้ น้องลูกเจี๊ยบจากการ์ตูนญี่ปุ่นชื่อดังเป็นลวดลายที่เห็นแล้วน่ารักน่าอนที่สุด แกรมผมเอา ‘ปีเตอร์’ ตุ๊กตาผ้าตัวเท่าคนติดมาด้วย เพื่อเวลาไหนจุกเงินอยากกอดคนขึ้นมากลางดึกจะได้มีที่ลงใจละ อี ๆ ๆ อี ๆ ๆ โคตรโรคจิตเลยกู

เออละ ทีนี้ก็อาบน้ำ จัดข้าวของจนเห็ง้อออกหมดแล้ว นี่ขนาดแอร์ก็เย็นนะ ไม่ได้ช่วยอะไรเลยยย!

“มึงชอบสีเหลืองหรือ” ไข่ทักเงยหน้าขึ้นมาจากจอทีวีโดยยังมีจอยอยู่ในมือ ส่วนปราโมทย์คงไม่ไหว เพราะรายนั้นสลบคาเตียงไปแล้ว

“เออ มีปัญหาอะไรปะ”

“เปล่า ก็แค่ถามดู...มึงนี่เห็นกูเป็นจอมหาเรื่องหรือไง” มั่นกดปิดทีวี ลูกขึ้นมาเก็บข้าวของตัวเองที่วางไว้บนโต๊ะอ่านหนังสือขึ้นมาถือ

“ก็จริงปะละ มึงชอบแก้งกูอะ ถึงไม่มีรุ่นพี่เลี้ยงก็เหอะ”

“จะด่าสันดานกูว่าไง?” ไข่ทักเลิกคิ้ว

“กูยังไม่ได้พูดเลยนะ” ผมยิ้มมุมปาก แต่ก็นึกขึ้นได้ว่ามันจะถามไปทำไม “แล้วมึงจะสนใจทำไมว่ากูชอบสีอะไร”

“หี!” ไข่เด็กพละเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ แบบสปอร์ต ๆ จากสบู่เหลวยี่ห้อดังยังติดตัวอยู่เลย “ก็มันไม่มีในประวัติมึงไง”

“ฮะ!?” ผมตาโต “ประวัติอะไรอะ”

“อย่ารู้เลย” ไข่ทักเดินไปจับลูกบิดประตู แต่ก็ไม่วายเอี้ยวตัวมามอง “เอาเป็นว่าทีนี้กูจะเป็นคนแรกที่รู้ว่ามึงชอบสีเหลืองแล้วกัน”

“หา!?”

มันไม่สามารถทำให้ผมหายสงสัยได้ เพราะตัวมันได้อันตรธาน
ไปจากห้องแล้วเรียบร้อย

อะไรวะ สรุปลมันเป็นแฟนคลับผมจริงๆ ไซ้มี๊เนี่ย

เหอะ! แต่อย่าหวังซะให้ยาก คนอย่างมึงอยู่นอกสายตา
แคทรียา อิงลิชมากเลยจะบอกให้อั้ทัก

โถ! แล้วมาทำเป็นเพื่อนซงเพื่อนชอบ แหมम्म...ไม่ใช่เด็ก
ประถมกันแล้วนะโว้ย! ก๊วๆ หน้าไม่อายยย

EP. 3

ออกจะจ๊วๆ แต่ก็โอเค

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“ไฉ้ยยยยย!” ผมร้องออกมาเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู ก่อน
จะละลิมสะลือหีบโทรศัพท์บนหัวเตียงขึ้นมาดูเวลา ใ้บ้า นี่มัน
ตีห้าครึ่งเองนะไฉ้ยยยยย!

“ไอ้สัสโมทย์ ออกมาวิ่งเร็ว!”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“เคาะอะไรนักหนาอะ!” ผมตัดสินใจตลบผ้าห่มแล้วลุกขึ้นไป
เปิดประตู

“เซี่ยยยยย!” ไ้ทักที่ยกมือค้างไว้สะดุ้งโหยง

“ตกใจบ้าอะไรของมึง”

“ทำไมหน้ามึงยังบู่ยี่ขนาดนั้นอะ” มันทำเป็นสำรวจ แล้วจู่ๆ
มันก็ยิ้มออกมา การเอียงคอกวนๆ แบบนั้นมันช่างดูคุกคามชะมัด
เลย “ไอ้โห! บุญของกูแท้ๆ ที่เห็นกึ่งคนดังตอนตื่นนอน”

ผมลูบไล้ใบหน้าเพื่อจะปลุกให้ตัวเองสดชื่น เอ๊ะ! หรือเพราะ

เงินอะ...

“ก็กูชอบนอนคว่ำ!” ผมทำเป็นสะบัดหัว จะไม่ให้อีกฝ่ายเห็นหน้าซัด ๆ อีกแล้ว แม่เงงง เดี่ยวโดนแซวอีก

“อย่างกับกบ”

“ฮะ!?”

“หน้ามึงอะ อย่างกับกบ”

“หน้ากูเหี้ยเหร่อ” ผมหรีตา

“เปล่า หน้ามึงบวม แก้มก็ห้อย อย่างกับกบ”

“เฮ้อ! แล้วมันดีหรือไม่ดีกับอกกูเซ่” ผมอ้าปากท้าว “แล้วเป็นบ้าอะไรมาเคาะประตูเวลานี้ฮะ!? เสียอารมณ์หมด กูจะตื่นเวลานี้ตอนมีอารมณ์ใส่บาตรเท่านั้นจำไว้!”

“พวกพละเค้ดต้องวิ่งกันทุกเช้าไว้ย!”

“เจริญ แปลว่าทั้งเทอมกูจะต้องตื่นเพราะเสียงเคาะประตูของพวกมึงไซ้มัย” ฮือออ อยากจะร้องไห้

“มาแล้ว ๆ ๆ” ปราโมทย์วิ่งออกมาจากกระเบื้อง ตัวนี้เหม็นบุหรี่ยิ่ง

“พ่อมาตามแล้วโมทย์ โรงเรียนเลิกแล้ว” ผมหันไปบอกกรมเมท ขณะที่ต้องประคองตัวเองกับกรอบประตูเพราะตาเริ่มจะปิดอีกแล้ว
ง่วงงงงง

“ไอ้ทักทำกั๋งตื่นเหร่อ เฮ้ยยย! เราขอโทษ” โมทย์หน้าเสีย

“ไม่เป็นไร ๆ ไรวันไหนทนไม่ได้แล้วจะบอก” ผมโบกมือส่ง

“งั้นเราจะรีบตื่นก่อนเวลา จะได้ไม่มีเพื่อนมาตามให้ลำบากกั๋งอีก”

“อือ งั้นก็รีบกวรนด้วยแล้วกัน”

กรมเมทหนุ่มจืดของผมหันไปทางเพื่อนตัวเอง

“มีงรอแป็บนะทัก ขอไปเข้าห้องน้ำก่อน” จากนั้นก็แทรกตัวออกไปโดยมีเสียงตะโกนไล่หลัง

“เร็ว ๆ นะมีง ซ้าแล้วยังชี้แตกอีก” ไอ้ทักหันกลับมาหาผมบ้าง มันกอดอกแล้วพยักพยัดให้ผมเข้าไปในห้อง มาดมแงอย่างกะไค้ช ทีมชาติ “เข้าไปนอนต่อดิ”

“มีงก็อย่าขวางสิวะ” ผมพยายามจะปิดประตูแต่ติดที่มันเอามาขัดไว้

“เดี๋ยวกูปิดให้ เผื่อโมทย์มันลิมของ” พุดจบไอ้ทักก็ชูนิ้วชี้ “ไปนอน”

“เป็นพ่อเหรอมาสั่งอะ”

ผมส่ายหัว ชี้เกียดต่อล้อต่อเถียงเต็มทนละ เปลืองแคลอรีซะมัด

ผมหมุนตัวกระโดดขึ้นไปบนเตียงอีกครั้ง แต่ไม่ทันจะได้หลับตาก็ต้องยกตัวขึ้นมามอง เพราะไอ้ทักมันเดินเดินตามเข้ามาในห้องด้วย ประตูก็ไม่ปิด กะจะให้ยุ่งหอบผมไปเป็นอาหารเลยหรือไง

“ตามมาเพื่อ?”

“แอร์เย็น” ไอ้เด็กพละล้วงกระเป๋ากางเกงขาสั้น ทำเป็นมองนั้นมองนี่ไปเรื่อย

“ออกไปได้แล้ววรววไอ้ทัก เลิกแกลังกูสักที กูจะนอนนนน”

“อะไรอีกละ กูยังไม่ได้ทำอะไรมึงเลย หรืออยากให้เห็นแกลัง?”

มันเดินเข้ามามีหน้ากั้ว ๆ อยู่ปลายเตียง ผมสังเกตเห็นว่ามีมือของมันจับอยู่ที่เหล็ก จัดการเขย่าจนหัวของผมสั่นต็อกแตกไม่เป็นอันนอน

“ไอ้ยยย!”

“ไหน ๆ ๆ อยากให้เห็นแกลังไม่ใช่ไง!” มันว่า มีอัยยังไม่ยอมหยุด

“ไอ้ทักไวยยยยย! กูตื่นเต็มตาแล้วเนี่ยยย” ผมลุกขึ้นมา นั่งขัดสมาธิจ้องมัน ไม่นั่งไม่นอนแม่แล้วไอ้สลัด!

“หี ๆ” ไอ้คนแกลังกลับไม่รู้รู้สึกผิดใด ๆ ทั้งสิ้น แถมยังหัวเราะเยาะทำหน้าทำตากวนตีนชวนประทับบาทาสุด ๆ อีกตะหาก

“ไอ้ทักกูมาแล้ว!” เสียงโมทย์ดังขึ้นมาขัดการประกาศสงครามไว้ชะก่อน

“ไปแล้วนะจ๊ะ” ไอ้คนถูกเรียกโบกไม้โบกมือ แถมตีหน้าเศร้าแบบเฟค ๆ ใส่อีกต่างหาก

“จะไปไหนก็ไปเลย จะบอกเพื่อ?” ผมหยิบหมอนขึ้นมาทำท่าจะขว้าง แต่...

“อู๊ย! จะว่าไปผ้าปูที่นอนลายน่ารักดีนะ” ไอ้ทักใช้เข้าเกยขึ้นมาบนเตียง ทำให้ผมได้กลิ่นสปอร์ต ๆ ประจำตัวมันเต็ม ๆ มันมาอยู่ข้างเตียงตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ยยยยย

“...”

“ไวยว้าง ๆ มานอนด้วยนะกบ” แม้อยู่ ๆ จะรู้สึกตึง ๆ ในใจตอนที่มันยืมแยกเขี้ยวจนตาหิบบนนี้ แต่พอมันพูดเท่านั้นแหละ สติผมขาดฝั่ง!

บึ๊ก!

“ไอ้ยยย! ดั่งกู!” ไอ้เด็กพละร้องลั่นเมื่อโดนหมอนสีเหลืองฟาดให้ที่หน้าอย่างแรง

“กูชื้อกั๊งไวยยยยยยยยยยย!”

“โห!...เล่นแรงวะสลัด” คนโดนฟาดยังคงจับจมูกโอดโอย

“เจ็บจริงหรอวะ...” ผมเริ่มกังวลละ ทำลูกเค้าเสียใจผมจะชวยเอาได้ออ อแงงงงง

หมัม!

“เฮ้ยยยยยย!” ผมสะดุ้งเพราะจู่ๆ มันก็ล็อกข้อมือผมไว้
 “ฝากไว้ก่อน ถ้าชอบแบบนี้คราวหน้าจะได้เล่นแรงๆ” อ้าววว!
 นี่มันแก๊งเจ็บบเรอ โอ้ยยยยย! เด็กการแสดงยอมแพ้ ไอ้ทักมิ่ง
 มันเจ้าเล่ห์มากกกก เชื่อไม่ได้เลย!

“ไปไหนก็ไปปะมิ่งอะ”

“หึ!” มันปล่อยมือ “นั่นอะไรอะ”

ผมมองไปตามนิ้วที่มันชี้

“ลูกชาย” ผมคว้าตุ๊กตาไซซ์เท่าคนที่คิดว่าหน้าอยู่ขึ้นมากอด
 “ชื่อปีเตอร์”

ไอ้ทักหน้าเหวอขณะที่ผมลูบไล้ผมสีทองของตุ๊กตาในอ้อม
 กอดไปมา

“มิ่งนี่มันโรคจิต”

“จึ้นก็อย่ามายุ่งกับกูดิ”

“ไม่ได้ ใจมันชอบแล้ว ติด...”

“พูดบ้าอะไร!” ผมทำท่าจะฟาดอีกรอบ มาขงมาชอบ มาต่ง
 มาติดอะไร เพื่อเจ้อ!

“ไปละนะ”

“ออออออออออ” ผมทำท่าจะขว้างหมอน ไอ้ทักมันเลยรีบ
 วิ่งแจ้นออกจากห้องไป ปิดประตูชะงัดลั่น

แหม ถ้าอยากจะนอนกับกู มิ่งช่วยเรียกชื่อกูให้ถูกต้องก่อน
 เหวะไอ้ทัก! แถมมาว่าผมโรคจิตอีก มันใช้ได้ชะที่ไหนกันแล้ว

“เนอะลูก” ผมจับแก้มปีเตอร์ที่นอนพาดอยู่ในอ้อมกอด “พ่อ
 ไม่ได้โรคจิตหรอกเนอะ”

ปีเตอร์ยังคงนิ่ง ยิ้มแป้นถึงใบหูอย่างที่เคยเป็นอยู่ทุกวัน

แนลิ ก็มันเป็นตุ๊กตานี้หว่า

“หรือว่าโรคจิตจริงวะ...”

เมื่อวานเรามีเวลาว่างหนึ่งวัน ก่อนที่จะถึงเทศกาล ปฐมนิเทศยาวทั้งสัปดาห์และจบด้วยเฟรชชีนทร์ซึ่งจะจัดในวัน อาทิตย์ และสัปดาห์ถัดไปหลังจากนั้นจะเปิดภาคเรียนแบบจริงจัง ๆ สักที

วันนี้เป็นคิวของการทำกิจกรรมตะลุยฐานต่าง ๆ พวกคณะ อื่น ๆ สนุกกันมาก แต่สำหรับเด็กลินก้าที่รักสวอร์กงามแล้ว มันไม่ต่างอะไรกับการทรมานร่างกายเลยครับ นำเปื่อโคตร ๆ แถมจัดกลุ่ม แบบคณะคณะอีกตะหาก ทำให้ไม่มีเพื่อนให้คุยด้วยเท่าไร เหนง จะตายยยยย

“ว้ายยย! อย่าสาदन้าสิคะ!”

โอเค...ละเว้นไว้คนนึง มุนินดูท่าจะมีความสุขมาก ๆ ที่ทำ กิจกรรมแบบนี้ พวกรุ่นพี่ผู้ชายที่เฝ้าตามฐานคงจะเป็นสิ่งที่มัน โปรตปรานมากเลยทีเดียว ยิ้มชะเคลิ้มเสียว หมั่นได้!

“น้องก๊ง!” เสียงหนึ่งเรียกผมขณะที่กำลังต่อคิวเข้าแถวเพื่อจะ เล่นฐานสะพานเชือก ซึ่งต้องข้ามบึงขนาดใหญ่และมันมีสีไม้ได้นำ ลงไปว่ายเล่นเลย ให้ตายเหอะ!

“อ้าวพี่แกง!” ผมยิ้มร่าเมื่อเห็นว่าคนนั้นคือใคร รุ่นพี่คณะวิทย์ ที่เจอตอนอยู่กรุงเทพฯนี่เอง

“เป็นไงบ้าง ไม่ติดต่อพี่บ้างเลย”

“ก็โอเคดีนะพี่”

เอ...จะตอบไงดีอะ ผมเป็นพวกไม่ค่อยอยากกลับไปคุยกับ คนที่เคยนอนด้วยเท่าไรนะสิ มันแปลก ๆ อะ

“พวกเพื่อน ๆ พี่มันให้ขนมมาอะ” พี่แกงชูธงขนาดใหญ่ขึ้นมา

โซว์ ช่างในมีของกินเล่นเยอะจนถุงเต่งเลยทีเดียว

“โห!...เขาเอามาให้กั๊งกันทำไมอะ”

“อ้าว! พี่แก่งสายหัว “ก็พวกมันปลื้มกั๊งง”

“อ่า...” ผมชะโงกเข้าไปในถุงเพื่อจะดูว่ามีขนมอะไรบ้าง จะมีแอลพีมียะ ออยากกินซ็อกโกแลต

“รับไปสิ”

“แล้วในนี้มีของพี่หรือเปล่าครับ” ผมยิ้มหวาน

“ไม่มีหรอก” พี่แก่งยิ้มกลับมาเหมือนกัน “พี่ไม่อยากเหมือนคนอื่น พี่เห็นอกว่าพวกนั้นหลายระดับแล้ว”

ทันทีที่พี่แก่งพูดจบ ผมก็ก้มหน้างุดเพราะความเขิน อ้อยยย! รู้ะว่าจะหมายถึงอะไร ดินะเนี่ยที่พูดเบา ๆ เดี่ยวคนอื่นได้ยินหมด

“จั้นผมฝากไว้กับพี่ก่อนนะ เดี่ยวผมมาเอา”

“ถ้าจั้นยินดีเลย” พี่แก่งลดถุงนั้นลงข้างตัว “สนุกมั๊ยวันนี้”

“อืม...เหนื่อยอะ ง่วงด้วย ออยากจะนอนมาก ๆ เลย” ผมบอก

“ไปนั่งพักตรงนั้นมั๊ยละ” พี่แก่งผายมือไปยังพวกอ่อนแอที่

เป็นลมทำหน้าโอดโอยอยู่ในเต็นท์พยาบาล

“ไม่เป็นไรอะพี่ หมดนี้ก็ฐานสุดท้ายละ”

“แก่งมาก...จั้นพี่ไปคุนื่อง ๆ ก่อนนะ” พี่แก่งโค้งหัวให้ผมทีหนึ่ง ก่อนจะเดินแยกไป

“แก่งมากกก!” เสียงกระณะกระแหนดังอยู่ด้านหลัง ผมแบ่ปากพร้อมกับหันไปเห็นไอ้ทักที่ยืนเท้าเอวทำปากยื่นปากยาวอยู่ด้านหลัง

มันโผล่มาจากไหนวะเนี่ยยยย

“สาระแนนั๊ก” ผมกอดอก

“แฟนคลับมึงเธอ”

“รู้ดี!”

“อ้าว! ก็เขายืมแป้นเวลาคุยกับมิงแบบนั้นอะ ไม่เมาเนื้อก็คือหลงมิงหัวปักหัวปำชัด ๆ เอ๊ะ!...หรือว่าคนนี่จริงจัง จะคบเป็นแฟนเลยจ้?”

“จะยังงั้นมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวมัยแล้ว!”

“ทีหลังก็อย่าประเจิดประเจ้อสิ” มันว่า เลิกคิ้วให้ข้างหนึ่ง “อย่าบอกนะ ว่ามิงนอนกับคนนี่แล้ว?”

โธ้ยยย! กุละซี้เกียจอธิบาย

“เออ!” ผมกระแทกเสียงใส่ สะบัดหน้าหนีปล่อยเลยตามเลย

“โอ้โห! เล่นเดือนมหา’ลัยปีที่แล้วซะด้วย”

“รู้ดีไปหมด”

“ก็กูเป็นเดือนคณะ กูเข้ากองประกวดก็ต้องรู้ปะวะ”

“ถ้างั้นก็เทียบหน้าตัวเองกับหน้าเขาแล้วกัน มิงเตรียมตัวตกขอบแรกได้เลย” ผมพูดขณะที่แถวเริ่มเคลื่อนตัว ตอนนั้นผมก้าวขามาบนสะพานเชือกเรียบร้อย ตอนแรกทำท่าจะสนุกนะ พอเจอไอ้ทักนี่ทำเอาหมดอารมณ์เลยอะ

“จะว่าไปมิงก็เป็นคนเดียวนะที่คิดว่ากูไม่หล่อ”

“อื! มันใจในตัวเองไปปะ” ผมพูดไปด้วยขณะที่ตาก็มองดูเท้าตัวเองไม่ให้ก้าวพลาด “เทียบกับพี่เก่งแล้วอย่างกับเทวดากับหมาใน”

“มิงว่าพี่เขาเป็นหมาได้ไง ไม่มีกาลเทศะแล้ว!”

“กูดำมิงต่างหาก ไอ้โง่!”

“อ้าว! ได้!” ผมรู้สึกถึงแรงสั่น “ว่ากูเป็นหมาในไซ้มัย!”

“เฮ้ยยย! อย่าเขย่า” ผมเอี้ยวคอไปดู เห็นไอ้ทักมันกำลังแยกเขี้ยวแกล้งผมอยู่

“ทำไม กลัวตก? เล่นแรงๆ แบบนี้ชอบไม่ใช่หรอ”

“กูไม่อยากจะตกน้ำ!!!”

“ว่ายน้ำไม่เป็นละสิ!”

“กูไม่อยากจะเปียก!” ผมร้อง หันไปแยกเขี้ยว “หยุดสักทีดี!”

“ตกเลย! ตกไปเลยไอ้กบ!”

“กูชื่อ...เหวออออออ” จังหวะนั้นเองที่สะพานเชือกเอนไปทางซ้าย จนหน้าผมเกือบจะจุ่มลงไปใต้น้ำสีขุ่นนั้นแล้ว

“ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ”

“ไอ้ทัก มึงนี่มัน...” ทนไม่ไหวแล้วนะ!

“เฮ้ย!!!”

ป๊าบบบ!

ผมยกขาถีบไปที่ห้องคนด้านหลังอย่างแรง ประทับรอยจากรองเท้าในก้นคู่ง่างของผมไว้ให้ชื่นชม

“เหวอออออออ” เวรละ ไม่รู้ว่าขาสั้นเกินไปหรือไง จากที่ตั้งใจแค่จะกำจัดไอ้ทักเท่านั้น สุดท้ายกลายเป็นว่าผมพลาดท่าเสียหลักตกลงไปใต้น้ำพร้อมๆ กับไอ้เด็กพละปากดี แงงงงง

ตุ้ม!!!

“แคกๆๆๆ” ผมสำลักแทบตาย แต่ไอ้ทักกลับพ่นน้ำสีขุ่นๆ ออกมาจากปาก ทำอย่างกับว่าตัวเองเป็นแมวหน้า

อึ เหมีนโคลนชิบเป้ง! สกปรก!!!

“ไอ้ทัก เพราะมึงเลย!” ผมตวาดใส่ไอ้ตัวสูงที่ตกลงมาในบึงพร้อมกัน

“เฮ้อ! กูเกี่ยวอะไรอะ มึงเป็นคนถีบกูแล้วล้มลงมาเอง”

“ดูดี! น้ำสกปรกขนาดเนี่ย!”

“มึงก็เว่อร์...”

“น้องกุ้ง! เป็นอะไรหรือเปล่า!” ใ้ทักยังไม่ทันได้พูดจบ พี่เก่ง
ก็เห็นเหตุการณ์ตะโกนถามมาจากโคนต้นไม้ที่สะพานเชือกถูกผูกไว้

“โอเคครับพี่!” ผมตอบกลับรุ่นพี่คณะวิทยุไป แต่ตายังจ้องไป
ที่ใ้ตัวต้นเหตุอย่างคาดโทษ

“มองขนาดนั้นจะกัดคอกุเลยมัยยะ... อารมณ์เสียทำไม แพน
มึงมาดูอาการแล้วนี่”

“เลิกกวนตีนกุสักที! ไม่ใช่แพนไว้ยยยยย!”

“เฮ้! สรุปกี่แค่เป็นผู้โชคดีอีกคนที่ได้นอนกับมึงเหอเนี่ย”

“ใ้ทัก!!!” ผมอยากชัตหน้าหล่อ ๆ ของมันซะจริง ๆ ฮึ้ยยยยย

“อืม...” มันทำเป็นกอดอกครุ่นคิด แต่การที่มันตัวเปียกและ
ท่อนล่างจมอยู่ในน้ำแบบนี้มันเป็นภาพที่ออกจะชัต ๆ กันหน่อย
นะครับ “จะว่าไปมึงหาแพนเป็นตัวเป็นตนเลยก็ตีนะ จะได้เลิกเรด
สักที”

“มึง!”

“เฮ้ยยยยยย!” มันตกใจถอยหลังไปเมื่อเห็นผมพุ่งตัวเข้าไปหา
“จะทำบ้าอะไรซะ?”

“มึงโดนแน่!”

“ออกไปใ้สัสกบ! เดือดอะไรของมึงวะเนี่ยยยยยย!”

ใ้ทักว่ายน้าหนีออกไปตรงบริเวณน้ำลึก แต่คิดเหอว่าจะ
หนีผมได้ หึ! นอกจากบ้านอยู่ติดทะเลแล้วกูยังเป็นนักกีฬาว่ายน้ำ
เก่าด้วยไ้ย! มึงได้เจอฉลามกั้งแน่ แซมป์ประจำเขตเสียวนะสัส!

ผมจัดทำฟรีสไตล์สี่คูณร้อยตามมันไปจนทันแล้วจัดการชัตมัน
เลย เลยเป็นหน้าที่ของพี่ ๆ สต้าฟพี่ที่ต้องกระโดดตามลงมาในบึง
เพื่อจะช่วยเหลือชีวิตพวกเรา แถมยังต้องมาทำหน้าที่ห้ามทัพมวยกกลาง
น้ำอีกด้วย

สภาพตอนนี้ซูลมุนมาก ไฉ้พวกเด็กปีหนึ่งคนอื่น ๆ ไม่เป็นอัน
ทำกิจกรรม ต่างมามุ่งดูเหตุการณ์ตรงหน้าแถมยังส่งเสียงร้องอย่าง
กับเชียร์มวย

เป็นไงละ มีมวยทะเลโชว์ด้วย คุ่มฉิบหายได้เป็นเฟรชชีปีนี้

“ฮึดดดชีวิต!” ไฉ้ทักจามลั่น ขณะที่ตัวมันกำลังห่มผ้า
บรรเทาความหนาวเช่นเดียวกับผม ตอนนี้เราทั้งคู่ตัวดำเกรอะ
กรังเพราะน้ำโคลน ต่างกันตรงที่ไฉ้ทักมีถุงน้ำแข็งเล็ก ๆ ประคบ
หน้าผากที่ปูดโปน อันเกิดจากหมัดข้างขวาของผม

หี! สมน้ำหน้า ซาดีนัก

ผมยังคงมอมันตาขวาง มันจึงเลือกที่จะไปนั่งสั้นอยู่ที่อีก
ฟากของเต็นท์ จังหวะนั้นเองที่พีทมอซึ่งเป็นรุ่นพี่จากคณะแพทย์
ผู้รับผิดชอบจุดปฐมพยาบาลเดินเข้ามา หลังจากก่อนหน้านี้เขาบอก
ไว้ว่าจะไปหยิบยามาให้ หน้าตาดีเสียวละ...

“อ๊ะ น้องกุง เอาไว้ทานดักไข่ชะ” พีทมอยิ้มแยมแจ่มใส ออว่า
ความเท่เปล่งประกายออกมาจากสีผิวที่ขาวจัด

“แล้วผมอะพี” ไฉ้ทักลุกขึ้นมา

“อ่าว! นึกว่ามาด้วยกันพีเลยให้ไปแบ่งเอง”

“ไม่ได้มาด้วยกันครับ”

“งั้นพีจะจัดมาให้อีกชุด”

“ไม่เป็นไรพี” ผมพูดอย่างเหนื่อยหน่าย “เดี่ยวผมแบ่งให้มัน
เอง”

“เหอะ!” ไฉ้ทักทำหน้าบึ้ง ก่อนจะถอยกลับไปนั่งที่เดิม

พีทมอใจดียังคงไม่ไปไหน หันมายิ้มโชว์ฟันขาวแสดงความ
ห่วงใยอย่างต่อเนื่อง

โอ้ยยย! อย่าดีพี่ ใจสั้นแล้วน้ำ~

“ไม่เจ็บตรงไหนนะเรา”

“ไม่เลยครับ” ผมยิ้มหวาน “พี่หมอชื่ออะไรหว่า”

“พี่ชื่อโน้”

“อ่า ชื่อเทดีนะครับ”

“แคกๆ” ลู๊ๆ ไอ้ทักก็กระแอมไอ ผมกับพี่หมอเลยหันไปมอง แต่พบว่ามันแสร้งทำเป็นมองนกงมอแงไม่มองเพื่อน ๆ ที่ทำกิจกรรมกันอยู่แทน

ยัง...ยังไม่เลิกกววนตีน

“ขอบคุณครับน้องกุง”

“โห! พี่โน้จะไม่ปล่อยยให้กุงแนะนำตัวเลยหรอ รู้ชื่อก่อนซะแล้ว”

“ใครไม่รู้จักเราบ้างซะ ฮอตขนาดนี้”

“เดี๋ยวๆ ฮอตอะไรเล่า แค่เด็กปีหนึ่งธรรมดาๆ เองครับ”

“ไม่ธรรมดาแล้วละมั้ง เพื่อนๆ พี่ทั้งหญิงและชายตามกรี๊ดขนาดนี้”

ผมเอียงคอ มอบแววดาขบขันให้คู่สนทนา “แล้วพี่กรี๊ดกับเขาหรือเปล่าอะ”

พี่โน้ยิ้ม ค่ายกับว่าเขิน

“กรี๊ดสิ ก็น่ารักขนาดนี้”

โอ้ยยยยย! อย่าหยอดกันเยอะเซ่!

แงงแงง จาอาวว จาอาวววว

ผมทำเป็นเอียงอายยิ้มมุมปาก แต่ตาดันไปเห็นไอ้ทักที่ยืนจมูกพร้อมกับเบะปากคล้ายจะอ้วกก็เลยถลึงตาใส่

โห! ไม่มีพรสวรรค์ในการแฉ้วแบบกู่อะดิ หวายๆ

“เฮ้ยไอโน่ น้องโอเคปะ” พี่แกเดินเข้ามาสมทบ สายตาที่มองผมนั้นดูเป็นห่วงเป็นใยเหลือเกิน โอ้ยยย! อยู่ดี ๆ ก็ถูกขนาบข้างโดยหนุ่มเต้ตั้งสองคน ใจหวิววววว

“มึงจะถูกคุกคามความสามารถของกูเกินไปแล้ว” พี่โน่หันไปตบหัวเพื่อน โอ้ยยย! เพิ่งจะเคยเห็นหมอคูล ๆ ก็วันนี้ ลบภาพคุณลุง ๆ ชอบชู้ต่อนเด็ก ๆ ไปหมดสิ้นเลย

ฉิดยาให้กึ่งหน้อยนะครับบบบบ (กะพริบตาปริบ ๆ)

“ไม่เจ็บนะอะ” พี่แกคุกเข่าลงข้าง ๆ

“ถามเหมือนพี่โน่เลยอะ” ผมยิ้มตอบ “ไม่เป็นอะไรเลยครับบจริง ๆ”

“เดี๋ยวเลิกกิจกรรมแล้วก็กลับห้องละ นอนพักผ่อนเยอะ ๆ เพราะพุงนี้ต้องตื่นมาปฐมนิเทศกับอธิการฯแต่เช้า”

“โอ้ย! ผมนอนเป็นตายแน่ ๆ พี่ไม่ต้องเป็นห่วง หน้อยจะตายอยู่แล้ว” ผมบ่นปาก

“เด็กดี...งั้นพี่ไปดูน้องคณะก่อนนะ เดี่ยวฝากไอโน่ดูต่อ”

“ขอบคุณพี่แก่มากนะครับบ”

หลังจากพี่แกเดินออกไปจากเด็นท์ ผมโดนต่อคิวดูแลโดยพี่โน่ทันที

“กลับหอคนเดียวได้ใช่ไหมครับบ”

“ได้ครับบ แต่กลับกับพี่ดีกว่า” ผมทำตาแป๋ว

“โอ้โห!...” เกิดเสียงร้องเบา ๆ จากไอ้ตัวที่กำลังประคบหน้าผาก หน้ามันแสดงความซ็อกเต็มที่ อย่างกับไม่เคยเห็นใครรูกหนักขนาดนี้มาก่อนในชีวิต

แต่คนที่ผมพูดด้วยอย่างพี่โน่กลับยิ้ม เขาแค่พยักหน้า จากนั้นก็หันไปทางเด็กพะละหัวโน่ที่มมเด็นท์

“ถ้าโอเคแล้วน้องกลับได้เลยนะครับ”

“เอ่อ...” ไอ้ทักอ้าอึ้ง มองผมสลับกับพี่หอมไปมา “ผม...”

“หรือน้องต้องการอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ คือ...” ไอ้ทักเหลือบมองผมแล้วก็ถอนหายใจ...

ถอนหายใจเนี่ยนะ เป็นบ้าอะไรอีกล่ะ

“...”

“ฝากเพื่อนผมด้วยนะครับ” ไอ้ทักพูดนิ่ง ๆ สีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงออกอะไรมากมาย

หืม...มันจะฝากผมทำไมวะ ไม่ต้องนำมาเป็นสร้างภาพว่าเป็นห่วงหรือจ้ะ รู้ทันหรือไอ้บ้าเอ๊ย!

“ได้เลย” พี่โน้พยักหน้า ก่อนกลับมายิ้มให้ผมอีกครั้ง “เดี๋ยวพี่ไปคุยกับเพื่อนก่อน เราชรอพี่อยู่ตรงนี้นะ”

“ครับผม”

หลังจากพี่หอมสุดเท่เดินออกไปแล้ว ไอ้ทักก็ลุกขึ้นมา มันเหลือมองผมทั้ง ๆ ที่มีมือยังประคองถุงน้ำแข็ง ผมเอียงคอจ้องมันอย่างตั้งใจจน แต่ทว่ามันกลับทำเป็นเมินเดินผ่านไปเฉยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แหงะ!

“อ้าว! ไม่รำไม่ลาเลยหรือไง”

ไอ้ทักมองผมด้วยหางตา

“อืม” คนที่ผมถามกระแทกเสียงกลับมา

“เฮ้อ! เป็นบ้าอะไรอีก...”

ปัง!

อยู่ ๆ ไอ้ทัก เด็กพละที่กำยำและยังตัวสูงเป็นเปรตก็ตะเซเข้าไปที่ถึงขณะจนเสียงดังสนั่น จนมันกระเด็นไปหลายเมตรและทิ้งหลักฐานเป็นขยะมากมายปลิวว่อนไปทั่ว ผมตกใจกับเหตุการณ์ตรง

หน้าจันต้องหยุดพูดทั้ง ๆ ที่ยังไม่จบประโยค

ไอ้ทักหมุนตัวกลับมา ผมชะงักขาตัวเองทันทีเมื่อเห็นแววตา
นั้น...มันน่ากลัว และไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นบนใบหน้าของคนอย่างมัน
ด้วย

ไอ้ทักเดินปรีเข้ามาจนผมตกใจ

“อย่าทำกูนะ” ผมถอยกรูดด้วยความกลัว

ถ้ามันจะวิ่งเข้ามาเตะคว่ำเหมือนถังขยะที่เห็นตรงหน้า บอก
เลยนะ ผมตายครับ ตัวมีอยู่แค่นี้เอง เผลอ ๆ ขาดสองท่อน เอาไป
ให้หมอต่อกี้ไม่ได้ด้วย แงง ช่วยผมที

“เหอะ!” ไอ้ทักเสยผมแบบลวก ๆ คุณก็รู้ว่าอารมณ์เสีย แต่ทิ้ง
กว่าคือมึงจะเดือดทำไมอะ

“เกิดอะไรขึ้นวะ ฝีเข้าหรือ”

“เปล่า”

“แล้วอแกอะไรอะ!”

ไอ้เด็กพละกั๊ดกระพุงแก้ม จากนั้นก็ยกมือขึ้นมาทำเอว ดู
เฟิน ๆ เหมือนกำลังต่อสู้กับอารมณ์ตัวเองอยู่

“ขอโทษ” อยู่ ๆ ไอ้เด็กพละก็พูดออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อะ!”

“ไม่ได้ยินหรือไงวะ!” มันทำหน้าดูอีกครั้ง ผมเลยไม่อยากจะ
ตอบโต้แบบกวน ๆ อิกแล้ว

“...”

“ดูแลตัวเอง”

“มึง...”

“ช่างแม่ง! ไม่รู้ทำไมอยู่ ๆ ถึงอยากพูดแบบนี้” ไอ้ทักโยนถุง
น้ำแข็งทิ้งลงกับพื้น ยกนิ้วโป้งขึ้นมานวดจุดที่บวมเป่งนั้น ซึ่งยังไม่มี

ที่ท่าว่าจะยุบลงเลย

“...”

“ก็เจ็บดี” ไข่ทักผีนยิ้ม “ทำให้รู้ว่ากูไม่ควรเสือก”

“ทัก คือกูอะ...”

มันไม่ฟังผมพูด ก้าวขายาว ๆ เดินหนีไปอย่างดื้อ ๆ และทิ้งผมไว้ตรงนั้น

อ้าว!...แล้วแบบนี้ผมต้องทำยังไงอะ

ตลอดเวลาที่ท่านอธิการบดีให้โอวาทต้อนรับนิสิตใหม่

พวกเราคณะสินกำกับคอบคอบอ่อนกันเป็นแถว แต่คุณจารย์ทุกท่านคงจะชินแล้วละ ก็แหม...เด็กคณะนี้มันชอบทำตัวแปลกแยกอยู่เรื่อย

ไม่นานนักหลังจากชั่วโมงแห่งการปฐมนิเทศจบลงไป เวทีก็ถูกส่งต่อให้เป็นหน้าที่ของพีสภานิสิตจัดกิจกรรมให้น้อง ๆ ฟันตัวกันต่อ ซึ่งกิจกรรมแรกก็คือการเล่นเวฟ แม่...โคตรสิ้นคิดเลย

แต่เอาเถอะ สุดท้ายก็เป็นภาพที่สวยงามจนผมต้องมาอัปเดตอริ่งไอจีเลยแหละ

“เอาละคะ ปีหนึ่งทุกท่าน” พีสภาคว่าไมค์มาประกาศ “ก่อนจะถึงเฟรชชีในทีในสุดสัปดาห์นี้ เราจะพาน้อง ๆ ดาวเดือนตัวแทนแต่ละคณะมาให้ทุกคนยลโฉมกันก่อนน้า~ ว่าสวยหล่อขนาดไหน”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด”

พอได้ยินคำว่าดาวเดือน ไข่พวกที่นั่งแข็งโลกจะเป็นจะตาย ก่อนหน้านั้นให้ร้องกันเป็นแถวอย่างกับได้ได้ปเอ็มร้อย เฮ้อ! ที่พวกมึงหลับจนจะล้มพับก่อนหน้านี้อะไรอะ

แต่เอาจริงนะ ผมก็อยากเจอดาวเดือนเหมือนกัน แต่...ไม่ใช่

จากคณะตัวเองนะ

ตั้งแต่เหตุการณ์เมื่อวานผมยังไม่เห็นหน้าไอ้ทักเลย ถ้าม
ไอ้โมทย์ก็ไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน จะไปเคาะประตูห้องก็ไม่ใช่เรื่อง ความ
รู้สึกผิดทุกอย่างแม่งถ้าโถมเข้ามาได้ยังไงผมก็ยั้งง ๆ ซึ่งสุดท้ายผม
ก็ไม่ได้ไปกับพีโน่ เพราะเปลี่ยนใจกลับมานอนกอดปีเตอร์อยู่ที่เตียง
ตัวเอง เหนงนิดหน่อยแต่ก็โอเคนะ (รันทดชิบเป้ง!)

ผมชะงักดูหนุ่มสาวบนเวที แต่ยังไม่พบคนที่ตามหาเลย

ดาวเดือนถูกส่งไม้ต่อกันไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็ถึงคิว
หยากไย่คนสวยที่พอได้ออกสื่อก็เหมือนโดนใส่ถ่านเพิ่มเอเนจี้ มี
แววความฉลาด สมาร์ท และสวยกว่าปกติมากกกกเลยทีเดียวนะ

“สวีสวีค๊ะ หยากไย่ จากเอกออกแบบแพชั่น ดาวคณะ...”

“เดี๋ยวกะ ๆ คณะนี้เขาไม่ได้แนะนำตัวแบบนี้กันไม่ใช่หรอ”

“เฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮ!”

นั่นไง เลี่ยมกันเข้าป้ายยย! แล้วคณะอื่นมันจะไม่มันได้เรา
ได้ยังไงอะ

หยากไย่ยิ้มมุมปากแบบผู้ดี “พอดีเราสองคนถูกสั่งห้ามไม่ให้
แนะนำตัวจนกว่าจะได้ตำแหน่งค๊ะ เขาวามันเสียภาพลักษณ์”

“หุยยยยยยยยยย!”

มึงก็มันหน้าเกินนนนนน ไยเอ๊ย! ระวังโดนปาไข่เน่าเด้อออ

“ว้าย! แรงอะ งั้นไปที่คนต่อไปเลยเนอะ”

แล้วก็มาถึงที่...

“กรืดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด”

เสียงกรีดกระหึ่มนั่นดึงความสนใจผมให้พุ่งไปที่เวทีอย่าง
ตั้งใจอีกครั้ง ผู้ชายในชุดนิสิตถูกระเบียบก้าวขวยาว ๆ ออกมาข้าง
หน้า ออรั่วเป็นประกายเกินกว่าคนอื่น ๆ จนทำให้ใจผมเต้นแรงขึ้น

มาอย่างไม่รู้สาเหตุ สังเกตเห็นว่ามันเซตผมและแต่งหน้าจนดูดีกว่า
ตอนปกติ ทำไมมันไม่ทำแบบนี้บ่อย ๆ นะ ดูดีจะตายไป

และไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ผมรู้สึกดีใจเหลือเกินที่ได้เห็นมัน
อีกครั้ง ถึงแม้จริง ๆ แล้วจะไม่ได้นานเท่าไร แต่ความรู้สึกของผม
ไม่ต่างกับร้อยปีเลยอะ เพื่อเจ้าอีกแ้วววววว แง...

“ทักครับ จากคณะพลศึกษา”

ท่ามกลางเสียงเชียร์ อยู่ ๆ ผมก็กระตุกยิ้มออกมา โชคดีไปที่
ไอ้ตู้และเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ กำลังจดจ่ออยู่บนเวทีจึงทำให้ไม่มีใครเห็น
ฟู้ววว! รอดตัว

“ตายแล้ว! ทำไมหน้าผากข้าแบบนี้ล่ะคะลูก” พิธีกรชี้ไปยัง
จุดที่ว่า หากมองจากหน้าจอใหญ่ ๆ ที่อยู่ด้านหลังซึ่งกำลังจับภาพ
อยู่ ก็จะทำให้มันยังคงเป็นรอยสีแดง ๆ ปนม่วง “จะหายทันวัน
ประกวดมั้ยเนี่ย”

“ผมหวังว่าจะหายทันครับ ผมก็ไม่อยากทำให้เพื่อน ๆ ผิด
หวัง”

ความรู้สึกผิดกระแทกเข้าที่ท้องจนจุกเสียด ๆ ฮือออออออ

“ตายแล้ว ใครกันคะ! อย่าให้เจอนะเดี๋ยวพี่จะตีให้กันลาย
เลย!”

“หึ! ไม่เป็นไรหรอกครับ” ไอ้ทักพนลม แปลกมากที่ท่าทางของ
มันไม่ได้ดูขี้เก๊กเลย กลับเป็นธรรมชาติน่ามองสุด ๆ ผู้ชายด้วยกัน
มันดูออกนะ “สมควรโดนแล้ว จริง ๆ น่าจะโดนมากกว่านี้ด้วยซ้ำ
ครับ”

“ตายยย!...เอาจริงนะ พี่ว่ามันฟังดูโรแมนติคยังไง ๆ ก็ไม่รู้อะ”
พิธีกรยิ้มเขิน ๆ

“แล้วที่ถามว่าใครทำ...” ไอ้ทักหันหน้ามาทางจุดที่นั่งของคณะ

ศิลปกรรม ไม่ได้คิดไปเองแน่ ๆ ว่ามันกำลังสอดส่ายสายตาหาใครบางคน

ผมยืนคิ้วพร้อมกับกั๊กกระพุ่มแก้มในจังหวะที่ดวงตาคม ๆ คู่ นั้นจับจ้องมาทางนี้พอดี ผมยึดตัวขึ้นมองไปที่ใบหน้าคม ๆ อันหล่อจัดนั้นอย่างสังเกตท่าที

จะทำอะไรของมันอีกล่ะ

ความหงุดหงิดปนความสงสัยทั้งหมดหายไปทันที เมื่ออยู่ ๆ อีกฝ่ายก็ระบายยิ้มออกมา เป็นยิ้มแบบที่ไม่มีการกวนตีน ไม่ใช่ยิ้มที่ลองเชิงและด่าผมทีหลังเป็นการตบหัว ผมเจอพวกนั้นมาหมดแล้ว และครั้งนี้มันไม่เหมือนกับพวกนั้น

มันทำให้ผมรู้ว่านี่แหละ ยิ้มของไอ้ทัก ยิ้มจริง ๆ

ยิ้มแบบจริงใจ...

ตัวแทนคณะพลະกระชับไม้คี่ในมือก่อนจะส่งเสียงพูดแทรก ทะลุความเงียบ

“ก๊วง คณะศิลปกรรมศาสตร์ ต่อยผมในบ่อโคลนเมื่อวานนี้
โทษฐานที่ปากหมาครับ”